

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Biblioteca Centrală
Persoană
Hunedoara-Deva

N r. 15 (255)

Anul IX
16 aprilie 1960

La muncă patriotică
în noua piață a
Palatului Republicii

Fotografle de
A. MIHAILOPOL

Zeci de mii de bucureșteni au salutat călduros pe președintele Sukarno, pe traseul de la aeroport la reședința sa.

VIZITA ÎN R.P.R. A PREȘEDINTELUI REPUBLICII INDONEZIA, DR. SUKARNO

În timpul convorbirilor oficiale de la Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Romine dintre președintele Indoneziei, dr. Sukarno, și conducătorii de stat români. (În pagina 23, alte imagini din timpul vizitei președintelui Sukarno).

CODREȘTI-BUCUREȘTI ȘI RETUR...

Fotoreportaj de E. DASCĂLU

Bucureștii găzduște aproape zilnic grupuri de excursioniști — țărani colectivizști din diferite regiuni ale țării, care, datorită unei inițiative a Oficiului Național de Turism „Carpați”, au astfel prilejul să-și petreacă o zi în Capitală. Inițiativa aceasta are cu atât mai mult succes, cu cât condițiile oferite de organizatori sînt într-adevăr excelente, începînd cu programul educativ-cultural și distractiv al excursiei, întocmit cu multă chibzuință, și sfîrșind cu masa (la restaurantul „Ambasador”) și transportul.

Reporterul „Flacărl”, însoțind un asemenea grup de excursioniști, vă prezintă mai jos cîteva aspecte.

CE-AU VĂZUT CODREȘTENII LA BUCUREȘTI...

În raionul Rîmnicu-Sărat din regiunea Ploești, excursiile cu autocarul la București se află la mare cinste. Colectiviștii din 15 gospodării au vizitat pînă în prezent Bucureștii, iar cele povestite la întoarcere îi stîrnesc pînă și pe moșnegii și babele din sat. Dacă ținem seama că raionul acesta merge din plin pe calea colectivizării (32 de gospodării agricole colective pînă la 1 martie 1960), vă puteți închipui ce problemă pentru organizatorii excursiilor, obligați să satisfacă toate cererile...

Deunăzi au descins din autocar, la intrarea Institutului de cercetări pentru mecanizarea și electrificarea

agriculturii (I.C.M.E.A.), colectiviștii de la G.A.C. „30 Decembrie” din satul Codrești, comuna Ciorăști. În frunte cu președintele lor, Filică Dragomir, cincizeci și trei de colectiviști și colectiviste de toate vîrstele își făceau călătoria lor prin București.

La I.C.M.E.A. și la Institutul de

① În elegantul autobus al O.N.T.-ului domnește voia bună...

② La braseria hotelului „Ambasador”.

3

cercetări hortiviticele, codreștenii au văzut mașini-unelte pentru ogoare și sere legumicole în plin rod. Mai anțărț, când colectiva lor a încheiat contract cu S.M.T.-ul pentru o combină, mulți dintre codreșteni s-au îndoit că mașina va fi în stare să înlocuiască atâtea brațe de muncă, secerând, treierând și legând snopii. Și iată că neîncrederea s-a topit; acum ei privesc cu ochi de cunoscători complicatele agregate agricole... și le așteaptă pe curînd la Codrești.

Au vizitat apoi Muzeul de istorie al partidului, unde au înțeles parcă mai bine rosturile colectivei lor. Iar la Muzeul de științe naturale „Grigore Antipa” s-au mai spul-

berat multe din vechile eresuri și superstiții cu privire la Adam și Eva, vampiri, vîrcolaci și deochi...

După o masă veselă la braseria hotelului „Ambasador”, colectivității au pornit-o din nou și — după un tur cu avionul deasupra Capitalei — au parcurs cu autocarul marile bulevarde și străzi ale orașului. Au admirat în șir: clădirea Marii Adunări Naționale, stadionul „23 August”, Academia militară, noile blocuri din jurul Palatului Republicii și cîte altele.

Spre seară colectivității au pornit-o spre satul lor. Fermecați de cele văzute — și ca o dovadă că ziua atât de încărcată nu i-a obosit — s-au întrecut în cîntece.

...ȘI CÎTEVA DATE DIN CODREȘTI

G.A.C. „30 Decembrie” este un fel de prislea al raionului. S-a născut abia la 1 ianuarie 1959. Voinic prislea! 200 de familii, cu 700 de hectare. Satul întreg.

— Tovarășe Victor Toader, cam ce-ai primit dumneata de la gospodărie după primul an?

Iar Victor Toader răspunde:

— Pentru fiecare zi-muncă, am primit cîte 9 kilograme porumb, 4,700 kilograme grîu, legume, zarzavaturi, zahăr, cartofi și nu mai țin minte ce, plus cîte 10 lei. Acum faceți și dumneavoastră socoteala. Socoteala a făcut-o contabilul:

„45 de lei pentru ziua-muncă”.

E bine, pentru primul an. Nu!

E bine, pentru primul an, și că fondul de bază se ridică la peste 600.000 lei, și că gospodăria și-a construit magazii și pătule, grajduri pentru cai și bovine, saivari pentru oi, și că a ameliorat 7 hectare de pămînt pentru legumicultură pe malul Rîmnicului, și că și-a cumpărat un autocamion „Steagul Roșu”, și că a hotărît ca încă în acest an să-și sporească numărul de vaci cu încă 50, păsărilor de curte cu încă 1.000...

Așa că și bucoreștenii ar avea ce să vadă la Codrești...

4

La stadionul „23 August”.

Cind au sosit în Capitală, tîrviștii din Codrești s-au în-cu cel din Bălțați (tot din

raționalul Rîmnicu-Sărat), veniți și el în excursie la București.

- ⑤ Pentru prima oară zburăm.
- ⑥ „Uite Casa Scintell”...

„BĂIEȚII NOSTRI” PRINTRE NOI

Pantelimon ne privește cu ochii rotunjiți a mirare, ai lui Birlic.

Cel care pornește la „Băieții noștri” cu dorința de a ride cu același hohot nestăpînit pe care-l solicită „Telegramele” sau „Ea te iubește” va pleca poate dezamăgit. Nu abundența situațiilor comice, nu gagurile fac specificul și savoarea noii noastre comedii — deși asta nu înseamnă de fel că filmul nu are umor și momente de baz reușite. „Băieții noștri” e un film tineresc, în care se povestește — cu simplitatea necăută a vieții însăși — evoluția unui tînar sportiv, de la tipul de vedetă răstătată și cu pretenții, la omul serios ce-și practică cu răspundere meseria și indeletnicirile sportive. Firește, problema acestei reabilitări morale nu e pusă pe un ton dramatic, ci la diapazonul comediei; dar, rămînînd o problemă, urmărind mișcările sufletești ale unui tînar muncitor din vremea noastră, filmul nu și-a permis tonul farsei groase. Cei doi tineri regizori, Gheorghe Vitanidis și Anastasia Anghel, și-au lucrat filmul în tonalități lirice, împletind risul cu duioșia; de aci, impresia de firesc cotidian pe care o degajă filmul, de aci și zîmbetul cald, plin de simpatie pentru eroii de pe ecran, în speță, tînarul erou dispăre din fața noastră, locul său luîndu-l un ceasornic mare de perete, ce transpiră, pentru Almăjan, timp de o oră. Păreră critică a maestrului său o află și din gura mezinii acestuia, care mărturisese, candid și petic, exact în fața fetei iubite de Almăjan, că el e „blînza bună în buldof de cafea”. Și așa mai departe.

Așadar, scenariștii — Alexandru Struțeanu, în colaborare cu cei doi regizori, după o idee de Mihail Pop — ne-au dezvăluit procesul psihic al lui Almăjan (cărui Iurie Daria i-a împrumutat silueta-l mobilă, aerul degajat și zîmbetul plăcut — uneori cam mult speculat) între două meciuri de fotbal, care punctează începutul și finalul filmului. Ele fac, desigur, încintarea supporterilor aflați în sală, dar obosesc puțin, prin lungimi inutile, pe cei mai puțin cunoscători în ale fotbalului (pe care îi consolează însă acea hazoasă parodie a unui meci de altădată, filmată în ritmul sacadat și amețitor al primelor pelicule ale lui Charlot). Cu acestea, și cu secvențele evocînd niște concursuri de atletism și o dimineață la strand, „tehnicismele” sportive își încheie cariera în filmul de față, care își mută eroii săi, de pe stadion, în viața lor zilnică. Adică pe stradă, acasă, în magazine și, mai ales, la locul de muncă. Personajele filmului sînt, în majoritate, muncitori la un mare combinat siderurgic — prilej pentru operatorii Nicolae Girardi și Aurel Kostrakievici să filmeze — la Hunedoara — cîteva excepționale imagini industriale. Dar mediul industrial nu a determinat doar valoarea plastică

a unor cadre (asta ar fi însemnat o rezolvare formală), ci în primul rînd a oferit prilejul de a arăta un colectiv muncitoresc înaintat, cu grijă pentru om și evoluția lui, care sare înimos în ajutorul unui tovarăș, atunci cînd acesta greșeste. Schimbarea în bine a lui Almăjan — demonstrează filmul — nu se datorează doar sentimentului pur ce-i încofeste în inimă pentru o față serioasă și energică, ci mai ales ajutorului pe care i l-au dat maestrul lui, directorul, tovarășii de muncă.

Dacă evoluția interioară a lui Almăjan ar fi fost tot atît de adîncit prezentată pe cît de evidente sînt cauzele ce au determinat-o, filmul ar fi cîștigat un plus de profunzime, care nu i-ar fi stricat de loc. Procesul sufleteș al personajului principal e prezentat însă destul de superficial, fapt care dă o anume inconsistență filmului. E un merit al realizatorilor filmului că nu au ieșit din tinuturile comediei, atunci cînd au vrut să arate cum a fost ajutat Almăjan: chemat de director pentru a fi „scuturat” (o merita din plin pentru lenevia în muncă și vedetismul arrogant în sport), tînarul erou dispăre din fața noastră, locul său luîndu-l un ceasornic mare de perete, ce transpiră, pentru Almăjan, timp de o oră. Păreră critică a maestrului său o află și din gura mezinii acestuia, care mărturisese, candid și petic, exact în fața fetei iubite de Almăjan, că el e „blînza bună în buldof de cafea”. Și așa mai departe.

Foarte bine realizat — de scenariu și interpret — e rolul directorului combinatului. Marcel Anghelescu a dat acestui personaj greutatea de tip reprezentativ pentru conducătorul comunist din zilele noastre, cu grijă pentru oameni, înbindu-și munca și întreprinderea, larg în vederi; și l-a făcut să „treacă ecranul” și prin contaminanta sa pasiune pentru fotbal, care ne oferă prilejul de a gusta cîteva scene pline de haz.

Pantelimon, responsabilul sportiv ce-l cocoloșește pe Almăjan, a avut „norocul” de a vedea lumina zilei... Artistice prin intermediul binecunoscutei verve umoristice a lui Birlic, care a întrecut așteptările, mai ales pe linia înnoirii unora din mijloacele sale de expresie comică. Facem cunoștință, prin „Băieții noștri”, și cu o tînară debutantă, Florentina Mosora, care aduce pe ecran farmec tineresc dar și puțină stingăcie; de asemeni și cu un debutant tot atît de promițător: Dorel Iuster. Fără îndoială, bilanțul filmului este pozitiv.

Sanda FAUR-DIMA

Vedeta nr. 1 a echipei oțelariilor, Almăjan (Iurie Daria), în căutarea „frumoasei necunoscute”.

AMINTIREA VIIE

V. I. Lenin, lucrând de noapte la redacția „Pravda”.

Desen de N. JUKOV

NUMAI ADEVĂRUL, ADEVĂRUL ADEVĂRAT!

de Vladimir BONCI-BRUEVICI

...Mie, celui care scrie aceste rânduri, care lucrează în gazetărie de peste patruzeci de ani în calitate de corespondent, comentator, foiletonist și redactor, mi-a revenit marea fericire ca această muncă a mea să se desfășoare un anumit timp sub supravegherea unui astfel de redactor inegalabil, cum a fost Lenin.

Vladimir Ilici citea întotdeauna singur aproape tot ce intra în numărul gazetei și rareori lăsa aceasta pe seama citorva tovarăși deosebit de demni de încredere. Era tot timpul frământat de grijă: oare nu a intrat ceva neadevărat în articole, în corespondențe, în cronici? Dacă autorul nu era suficient de cunoscut, el verifica în mod obligatoriu singur sau pune pe cineva să verifice citatele, extrasele de cifre, recalculele singur tabelele statistice și nu rareori descoperea greșeli grave. Scrupulos pînă la amănunt cu exactitatea traducerilor din alte limbi, el pretindea o exprimare precisă și dacă întâlnea anumite cuvinte sau expresii care ar fi putut avea o altă semnificație, deseori el pune în paranteză cuvîntul sau expresia din limba din care se făcuse traducerea. Pretindea ca totul să fie scris într-o rusă corectă, frumoasă, literară.

În mod deosebit avea grijă de corespondențele cu privire la viața internă din Rusia. Cu o intuiție extraordinară, el sesiza falsul în comunicări. Nu voi uita niciodată cum Vladimir Ilici l-a „săpunit” literalmente pe unul din corespondenții noștri care descriese ca martor ocular o demonstrație și pe urmă s-a dovedit că exagerase și scrisese o seamă de lucruri false. Vladimir Ilici i-a comunicat că în felul acesta l-a înșelat pe el personal, a înșelat redacția gazetei „Vperiod” (Înainte), partidul nostru, întreg proletariatul Rusiei, presa muncitorească vest-europeană, Internaționala etc.

La „Novaia Jizni” (Viața Nouă), el a format pe lângă redacție o brigadă specială de tovarăși,

pe care îi trimitea pe teren să verifice toate informațiile și corespondențele primite. Acțiunea s-a dovedit adesea folositoare.

— Ei, vedeți — spunea el cînd se constata incorectitudinea unor semnalări — cum s-a dovedit că stau lucrurile?... Bună ispravă am fi făcut, dacă am fi tipărit toate acestea fără verificare! Ni s-ar fi închis gura — și pe drept cuvînt! Gazeta noastră este oglinda partidului nostru. Ea trebuie să fie întotdeauna curată, corectă, și nu trebuie să deformeze nimic. Gazeta trebuie să fie, datorită adevărului său riguros și principialității sale ferme, o autoritate nu numai în ochii proletariatului și ai tuturor oamenilor muncii, dar chiar și în ochii celor mai înrăiți dușmani ai noștri. Gazeta nu trebuie să fie suspectată de nimeni și niciodată de neadevăr. Cuvîntul nostru trebuie să fie întotdeauna cinstit și just. Desigur, și noi putem greși lăsînd să ne scape ceva, tipărind o informație neadevărată. În acest caz trebuie să publicăm de îndată o dezmințire, dacă greșeala ne-a fost semnalată, ori să ne corectăm singuri, dacă surprindem la timp eroarea.

Vladimir Ilici voia ca și în provincie totul să fie verificat de împuterniciți speciali, persoane de încredere, iar pentru comunicări deosebit de importante cerea să se trimită verificatori din Petrograd, de la redacția centrală.

— Nu-i nici o nenorocire — spunea el — dacă așteptăm cu tipărirea două-trei zile și apoi tipărim adevărul adevărat. Asta va fi mai important decît o întîrziere oarecare.

Și, desigur, el avea de sute de ori dreptate. Veridicitate, precizie, claritate în gîndire, justețe principială, elucidarea în chip bolșevic a tuturor problemelor — iată directivele principale după care s-a condus întotdeauna în viața genialul redactor al celor mai bune gazete ale partidului nostru.

TEXTE DIN OPERELE LUI V. I. LENIN CARE SE REFERĂ LA ROMÎNIA

„CAIETE DESPRE IMPERIALISM”
EBELHAAF. „ISTORIA MODERNĂ”

„Este foarte caracteristic faptul că idiotul de autor, care, cu un pedantism penibil, dă date și informații despre orice regișor, despre neamurile regișorilor, despre avorturile reginei olandeze (sic!! pag. 440) etc., dar nu aminteste de loc răscoalele țărănilor din România din 1907!”...
V. I. Lenin, „Caiete despre imperialism”.

RAPORT DESPRE SITUAȚIA INTERNĂ ȘI EXTERNĂ A REPUBLICII, PREZENTAT LA CONFERINȚA ORGANIZAȚIEI MOSCOVA A P.C. (b) DIN RUSIA — 12 Iulie 1919

„Dacă aruncăm o privire asupra situației internaționale, aceasta nu face decît să ne întărească credința în victorie.

În toate statele dușmane nouă cresc forțele care ne sînt prietene. De pildă în statele mici — Finlanda, Letonia, Polonia, România”.

V. I. Lenin, „Opere” vol. 29, Editura de Stat pentru Literatură Politică, 1966, pag. 477.

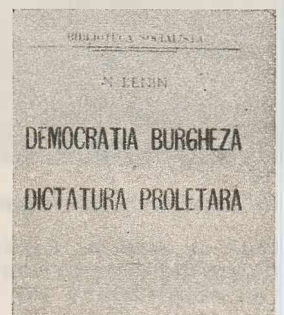
CUVÎNTARE ROSTITĂ LA CONGRESUL AL IV-lea PE ÎNTREAGA RUSIE AL MUNCITORILOR DIN INDUSTRIA DE CONFECȚII — 6 februarie 1921

... „nu trebuie să uităm că clasa guvernantă din România și Polonia se află într-o situație care poate fi considerată ca fiind aproape absolut desperată. Anulele fără sînt vîndute cu ridicata și cu amănuntul capitaliștilor străini. Ele sînt înglodate în datorii, pe care n-au cu ce le plăti. Falimentul lor este inevitabil. Mișcarea revoluționară a muncitorilor și țărănilor este în continuă creștere. Nu o dată s-a întîmplat ca într-o asemenea situație guvernele burgheze să se arunce orbeste în cele mai absurde și mai nebunești aventuri, care nu pot fi explicate altfel decît prin situația lor desperată și fără ieșire”.

V. I. Lenin, „Opere” vol. 32, Editura de Stat pentru Literatură Politică 1956, pag. 99-100.

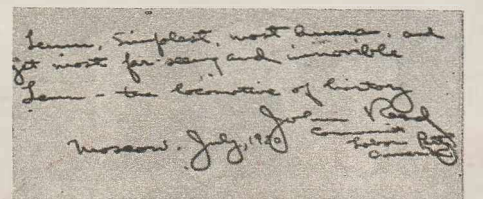
„DEMOCRAȚIA BURGHEZĂ ȘI DICTATURA PROLETARĂ” ÎN LIMBA ROMÎNĂ

În lupta grupurilor comuniste pentru crearea Partidului Comunist din România, pătrunderea cuvîntului leninist a avut o importanță hotărîtoare. Cartea „Democrația burgheză și dictatura proletară”, tipărită la București în 1920 — și a cărei copertă o reprodusem alături — conținea tezele și raportul lui V.I. Lenin la primul Congres al Internaționalei comuniste din martie 1919.

V. I. LENIN ȘI JOHN REED

În 1920, cu prilejul celei de-a 50-a aniversări a nașterii lui Vladimir Ilici Lenin, ziaristul american John Reed, autorul celebrei lucrări închinată Marii Revoluții Socialiste din Octombrie „Zece zile care au zguduit lumea”, a publicat un articol în care scria, printre altele: „Lenin, omul cel mai simplu și mai uman, omul cel mai clarvăzător și mai de neclintit. Lenin este locomotiva istoriei...” (vezi facsimilul).

FII MÎNDRU!

ALEXANDRU

Schiță de Cornel BOZBICI

Curtea are o sută de pași. Douăzeci de găini și un cocoș semet își fac veacul aici cit eziulica de mare. De la ferestrele casei din fund, Alexandru privește acest peisaj domestic de trei ori pe zi. O dată dimineața, cam pe la nouă, când glasul cocoșului îl trezește din somn. Nu știu cum se face, că totdeauna cocoșul cîntă cînd el deschide ochii...

— Măi Titi, tu pui cocoșul să mă trezească? — l-a întrebat într-o zi pe stăpînul orătanilor. Titi era locatarul celor două odăi vecine cu ale părinților lui. — Aș, cum o să-l pun eu, tovarășe, să fim serioși! Cîntă și el, c-o fi vesel...

A doua oară privește curtea ca de la fereastra unui vapor care se pregătește să iasă în larg. Asta se întimplă după masă, cînd mama l-a îndopat cu mîncare și-l așteaptă patul, desfacut, să se culce. Atunci Alexandru se uită cu regret și invidie la orătanii care au rămas afară, la soare. De aceea zăbovese mai mult. Și ca un făcut, mai totdeauna sub ochii lui se petrece o bătălie singeroasă. E ora cînd curtea primește vizita unui musafir nepoftit: un cocoș obraznic, din vecini. Acum s-a obișnuit să-l aștepte să apară prin crăpătura gardului. Ulte-l! Îl urmărește cu atenție cum face un ocol, cum stă încrămăcînd cînd îl zărește pe cocoșul lui Titi. Știe pe de rost ce-o să se întimplă: întii se zăhărește cocoșul lui Titi, apoi celălalt și la urmă se încetăreă. Din clipa aceea Alexandru stă cu inima strînsă. Nu rareori se întimplă ca mama

să-l smulgă de la fereastră și el să-i spună vesel: „L-a jumulit pe ala care vrea să fure găinile”. Căci el crede că cocoșul vecinului vine să fure...

Seara, cînd se îngină ziua cu noaptea, privește pentru a treia oară curtea. Orătanii dorm în coteț și curtea i se pare pustie. E și el sătul de joacă și stă acum călare pe pervazul ferestrei, așteptîndu-l pe Titi. Titi iese de la tipografie pe la șapte sau opt... Dacă întirzie, se strecoară pe furis din odaie și fuge la porțiță. O deschide încet, să nu scriștie, și scrutează strada...

În seara asta, Titi a întirziat cam mult. A fost de trei ori la porțiță. Cînd l-a zărit, a uitat de toate muștrările mamei și a fugit pe stradă, în întîmpinarea lui. Omul care era cu dînsul l-a întrebat:

— Cine-i băiețelul ăsta, nea Conciule?

— Cine ești tu, Alexandre?
— Sînt fratele tău...
— Cîți ani ai?
— Cinci jum'ate...

Titi i-a făcut omului un semn cu ochiul; apoi a scos din buzunar o portocală.

— Ia și mîncă, frate-miu... Și el începu să desfacă portocala mare și galbenă și să muște din ea cu poftă. Seara trecută îi adusese un covrig; înaintea covrigului, o bucăciță de ciocolată; înaintea ciocolătei, smochine; apoi o prăjitură, apoi bomboane, apoi... nu mai ține minte. Nu vine Titi cu mina goală...

Titi e obosit. Vede el, după felul cum îi vorbește. Cînd îl întreabă: „ce noutăți sînt, tovarășe?” — după care îl saltă pe

umar și merg așa amîndoi pînă la ușa casei — știe că o să fie o seară plină de ghiduşii. Astă-seară nu l-a întrebat de noutăți și nici nu l-a săltat pe umăr.

Alexandru a rămas posac în mijlocul curții. Titi a deschis larg ferestrele și Alexandru îl vede cum se mișcă prin casă. Îl urmărește pînă ce dispare ca înghițit de umbrele odăii. Atunci, se apropie tiptil de geam, se cațără pe zid și privește înăuntru, fără să scoată un cuvînt. Titi stă întins pe pat și fumează. Are ochii închiși, parcă ar dormi, dar Alexandru știe că nu se culcă pînă ce nu vine tanti Ana de la serviciu. Alexandru zgîrie încet pervazul, dar Titi nu se mișcă. Bate ușor în geam, dar Titi nu deschide ochii.

— Titi! Titi! — îl cheamă încetîsor.

Abia acum l-a auzit.
— Tu erai, frate-miu? Iartă-mă că nu te-am văzut. Eram furat de gînduri. Vino în casă...

De unde să știe Alexandru că Titi ar fi vrut să se odibnească? El a intrat într-un suflet în casă și i-a sărit în brațe.

— În seara asta ești supărat?
— Îl întreabă în șoaptă.

Ar vrea să-l prindă de nas, să-i poarte capul cînd într-o parte, cînd în alta, să se joace așa, dar Titi se ferește.

— Las? e-o să-ți dea și ție primă! — îi șoptește dragăstos.

Întotdeauna cînd e ursuz, îi vorbește de „primă”, pentru că știe că Titi zîmbește cînd aude acest cuvînt.

— Tu mă iubesti, Alexandre?
— Mult.
— Și eu... Dar nu înțeleg de

ce tot mereu îmi zici: „mă Titi”. Nu sînt eu mai bătrîn ca tine?

— Am auzit cum îi zice tata lui onchiu' Nicolae: îi zice „măi, frate Nicolae”. Tu ești fratele meu și de aceea îți zic eu ție „mă”.

— De cînd îți sînt eu frate, tovarășe?
— Păi așa vreau eu, să te iau de frate...

Titi a-nceput să ridă. Dar încă nu-i momentul să se joace de-a legănatul nasului. Știe el că trebuie să-i mai spună ceva...

— Măi Titi, cînd bat ai noștri de la Progresul?...
Din clipa asta totul se petrece ca în serile plăcute...

★

Printre cei puțini care știu ce face Titi duminica după-masă e și Alexandru. Pe la ora două, Titi îl strigă de la fereastra casei lui:

— Șefule, ia vino pînă la mine!

Asta înseamnă că Titi a mîncat și i-a oprit și lui o prăjitură. Cînd îl aude, o zbughește pe usă și se oprește drept la geam. În timp ce mortolește coca, Titi îi pune cîteva întrebări, pe care le știe pe de rost:

— Bat ai noștri azi?
— Bat — răspunde întotdeauna.

— Sîntem în formă, nu-i așa, frate-miu?

La a doua întrebare nu răspunde niciodată, pentru că n-o înțelege.

— E bună prăjitura?
— Îhî...

După conversație, Alexandru știe că Titi merge la meci și că e duminică.

Cînd e frumos, îl ia și pe dînsul la meci. De obicei lucrurile se petrec în felul următor. Titi vine seara în vizită la dînsul și vorbește cu mama.

— Știi că mine avem program, Victorițo?...
Mama se încruntă. Bănuiește ea despre ce-i vorba, dar se face că nu pricepe.

— Care „noi”?
— Alexandru și cu mine...
— Îi dau eu două la fund!...

— Așta-i programul! Iar mi-a fugit pe stradă fără să spună nimic.

— Păi, tovarășe dragă, înțelege, avem meci.

— Să stea acasă... Toată ziua, bună-ziua, aleargă, rupe pantalonii, rupe pantofii, se zgîrie. Îmi face numai neza-uri.

Alexandru ascultă cu sufletul la gură.

— Săptămîna asta o să fie cuminte. Ne luăm angajamentul. Nu-i așa, Alexandre?

— Întreabă-l și pe tat-su. Eu nu-l las. Dacă el vrea...

Cu tata e mai ușor. Titi e prieten bun cu dînsul. Și iac-asa merg ei împreună din cînd în cînd la meci... Dar în duminica aceasta Titi nu l-a mai luat la stadion și ziua i s-a parut pustie...

Titi s-a întors de la meș spre seară, vesel. L-a urca ca-ntotdeauna, pe genunchi i-a dat bomboane.

— Mă Titi, mă, tare te iubesc eu pe tine — îi șoptește. Întotdeauna cînd sînt numai ei doi, îi vorbește în șoaptă.

— Și de ce mă iubesti?

— Pentru că tu mă ascuți. Mă-nțeleg cu tine... Cînd o s'fiu mare, te iau la mine și să-mi spui povești.

— Tu o să mă uiți, Alexandre...

Copilul nu-i răspunde. S'posomorit pe neașteptate. Căpi și-l ține acum pe umărul lui și omul nu bănuiește ce s'petrecut cu dînsul. O să lipsească mult băiețelul acest cuminte, al vecinei, pe care l-a purtat de mic în brațe, îi potolit plîsul spunîndu-i povești, i-a făcut în fiecare cîte-o bucurie aducîndu-i micuri din oraș și care, înțelegîndu-i dragostea pentru dînsul l-a numit „frate”.

— Ce ai, măi, frate-miu? — îl întreabă în glumă. Hai să jucăm...

Alexandru oftează:

— Măi Titi, o să-mi f'urit dacă nu te văd...

★

E țirziu și toată lumea l'cășă crede că Alexandru doarme. Adevărul este că el e luptă cu somnul. Stă cu ochii închiși, încearcă să prindă fiecare cuvînt, dar e atît de toropit încît uneori pierde șirul cuvîntelor.

— Sînt două camere și bucătărie. Le-am văzut chiar az'în stîrșit, o casă bună povestește tanti Ana.

Printre gene urmărește, fără ca nimeni să bănuiască, fiecă persoană din odaie. Titi s'lingă sobă, fumează o țigară și face. Întotdeauna cînd e cîntă Ana, nevasta lui, tac. Numai cînd sînt împreună doi, îi povestește tot felul de întîmplări grozave din oraș. Alexandru aude glasurile cînd prin vis. Adineauri era cînd p-aci să adoarma de-a binele. Și tocmăi în seara aceea cînd Titi a venit în vizită la dînsul!

— Luni o să ne mutăm...
— Primești o mulțime de muncitori locuînde în blocuri în ultima vreme — constă cu mulțumire tatăl lui Alexandru. Poate că în curînd o s'fim din nou vecini. Cine știe!.

Și de la fabrica noastră s'a mutat săptămîna asta doi muncitori, la Floreasca. Să-mi ț'și mie un apartament lingă tine — îi spune în glumă.

— Ti-aș ține, că tare mi drag băiețelul ăsta al tău. O s'vină camionul luni dis-de-dimineață. N-aș vrea să-l vad pînă gînd. Voi să-i spunei asta Titi a plecat la țară, pînă toamnă. Dar o să vină să te vadă din cînd în cînd...

Alexandru a adormit de mult. Bine că l-a cuprins somnul, că altfel poate-ar fi plîns.

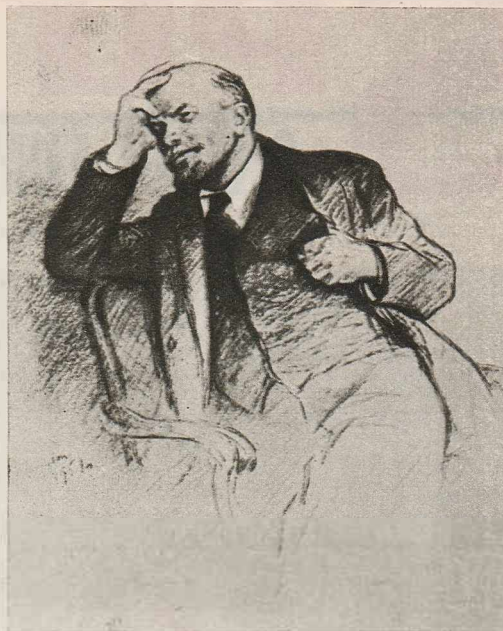
Ilustrație de Tia PELTZ

Studiind opera lui V. I. Lenin.

Fotografie de E. IAROVICI

Appassionata

Desen de N. JUKOV

„APPASSIONATA“

de Max ZIMMERING

*Cu mina la fruntea-i de gind luminată
E Lenin pătruns de superba sonată.
Îl simți urmărindu-le notelor zborul,
Îl vezi ascultînd și scrutînd viitorul.
Îți pare că-mbină sonata puteri
Culese din Astăzi, din Mîine, din Ieri,
Ori plînge în ritmul bătrînei balade,
Ori tună zidind pe pămînt baricade.
Și Lenin ascultă, și iată-ntr-o clipă
Din sunete-n față-i un vis se-nfiripă.
...E cerul de flăcări, răscoala-i în toi,
Mulțimea pe străzi se revarsă puhoi.
Îți par răsculații — pîrîu fiecare,
Și-s toți la un loc furtunoși ca o mare.
E steagul în frunte și-i lupta fierbinte,
Răsună un glas ne-nfricat: „Înainte!”
Și goarna răsună zvîrlindu-și semnalul,
Mulțimea pe străzi se revarsă ca valul.
Obida de veacuri își strigă minia,
În toate, răscoalei i-ascuți armonia.
Ascultă și strada cu lumea ei multă,
Cu mina-i la frunte și Lenin ascultă...
Vibrează acordul cu zvon de oțel
Și Lenin zîmbește cum știe doar el.*

În romînește de M. DJENTEMIROV

DE VORBĂ CU DUMITRU CORBEA

Acasă la scriitorul Dumitru Corbea; masa de lucru — manuscrisele unui nou volum de versuri.

— Cartea de poezii care va fi curînd în librării — imi spune Dumitru Corbea — e, pentru mine, un prilej în plus de emoție; ea mă marca 25 de ani de străduințe în unca mea cu slova. Fac în minte o coteală rapidă. Într-adevăr, de la apariția primului volum de versuri

lui Dumitru Corbea, „Singe de ran”, se va împlini un sfert de secol. Aflu apoi că în această serie de poezii din volumele lui sînt cîntăreț de stele, „Lăzhoi”, „Hrisovul meu”, „Peninima ce arde” etc., precum cîteva cicluri inedite. — Sînt printre ele — remarcă Dumitru Corbea — versuri scrise prilejul călătoriei pe care am cut-o în R.D. Vietnam și la re țin mult. E o strădanje odestă de a încrusta imagini într-o țară îndepărtată, cu meni minunați, pe care nu-i i uita niciodată. Tot în acest lum va apărea și un ciclu de poezii închinată păcii. — Ați anunțat și o piesă de teatru. E pentru prima oară să abordați genul dramatic? — Nu, am o oarecare ucenicie această privință. Imediat după 44, am scris piesa de teatru în 45 acte „Bălcești”, apoi scenariul de film „Barbu Lăutaru”. Piesa „Mama își așteaptă fiul

din război”, care-mi dă acum de lucru, este însă altceva. O doresc o căldă pledoarie pentru pace, pentru prietenie între popoare. Vreau s-o arăt nu numai pe mama Natalița, cu întreaga ei suferință, ci și pe alți oameni și rolul lor în istorie. Acțiunea se petrece în timpul celor două războaie mondiale. Știu că mi-am asumat o sarcină grea. De altfel, în cadrul discuției am avut la Teatrul Național „I. L. Caragiale”, deocamdată doar patru tablouri au fost apreciate ca realizate din punct de vedere scenic. Așadar, aproape jumătate din piesă necesită intervenții substanțiale. Cînd scrii teatru, ești dator să nu uiți o clipă măcar că replica va fi rostită în plină bătaie a reflectoarelor, că textul se va înfăptui ca operă de artă numai și numai pe scenă.

— Ați renunțat la proză, în favoarea teatrului? — Îmi reamintesci de oful meu de demult: romanul. Nu, nu am de gînd să renunț. Dimpotrivă. Nu voi avea liniște pînă ce romanul pe care-l dădăcesc ca pe un copil, de cîteva ani, nu va fi în mîinile cititorilor. O versiune a acestui roman a fost, cîndva, gata. Cînd l-am recitat, am simțit că trebuie să-l scriu altfel. Și l-am dat focului. E mai bine așa decît să te ardă ca jărăciul reproducîrile cititorilor. Am purces deci

scrie o nouă variantă. Acum mă stăpînește o mare dorință: să-mi aduc eroii pînă în zilele de astăzi.

Pînă seara tîrziu, am ascultat povestea eroilor acestei cărți; în drum spre casă, încă mă mai urmăreau suferințele și izbînzile lor.

AI. NICHITA

VITRINA

Radu Boureanu: „Cîntare Cetății lui București”. Un ciclu de poeme scrise cu prilejul sărbătoririi unei jumătăți de mileniu de la întemeierea Bucureștiului, în care poetul înfățișează, în episoade concențiate, unele pline de lirism, întâmplări și oameni din zbuciumata existență a orașului. După „Inchinare” și „Predeslovie”, sînt publicate seria de poeme-ecceci ale trecutului. Cu capitolele „Orașul fără jug” și „15 ani”, inspirația poetică se ancorază în cîccotul prezentului socialist, dezvoltînd dimensiuni ale vieții noastre libere.

★

Anton Costache: „Seri albastre”. Romanul „Seri albastre” (vol. I) este inspirat din viața ferocă a școlărilor din țara noastră. Autorul, tînarul scriitor Anton Costache istorisește cu naturalețe întâmplări adesea captivante despre Nunu, Vica, Tîru, Mihai — copii care sînt mereu admirație pentru curajul și istețimea lor. În paginile romanului, nu întîlnim însă numai copii cu calități remarcabile. Rosei, zis Marele Vîdaboi, Hreagă, Stepu produc numeroase necazuri celor din jur, dezvoltînd naivitatea unei proaste educații. Acest prim volum al romanului este plin de promisiuni în ce privește urmărirea nădăjdită a eroilor.

ȘANTIER LITERAR

- La Editura Tineretului va apărea volumul „Tablou geografic” de Geo Bogza.
- A intrat în procesul de tipărire volumul de versuri pentru copii „La fereastra mea” al poetei Veronica Porumbacu.
- Teodor Balș finisează volumul de versuri „Poarta Bucureștilor”, precum și traduceri a două piese de teatru în versuri — „Capriciile Belisei” și „Năzdrăvăniile Belisei” — ale clasicului literaturii spaniole Lope de Vega.
- În colecția Biblioteca țaranului muncitor se tipărește volumul de schițe și povestiri „Drumul trece prin pădure”, de Ștefan Luca.
- Colecția „Oameni de seamă” se va îmbogăți cu o nouă lucrare: „Delacroix” de Elena Vianu.
- Ion Hobană pregătește volumul de povestiri științifico-fantastice intitulat „Oameni și stele”.
- „Unde ne duc pașii” este titlul noii cărți pentru copii la a cărei definitivare lucrează Mihail Stoian.
- În colecția „În jurul lumii” va apărea volumul „Prin țara celor 3.000 de insule”, de N. Ighirescu și Ruse Nedelea.

MOZAIIC LITERAR

„SPUTNIK“

ORAȘUL LUMINII ȘI AL LINIȘTII

— Fotoreportaj în 3 timpi și 3 instanțe

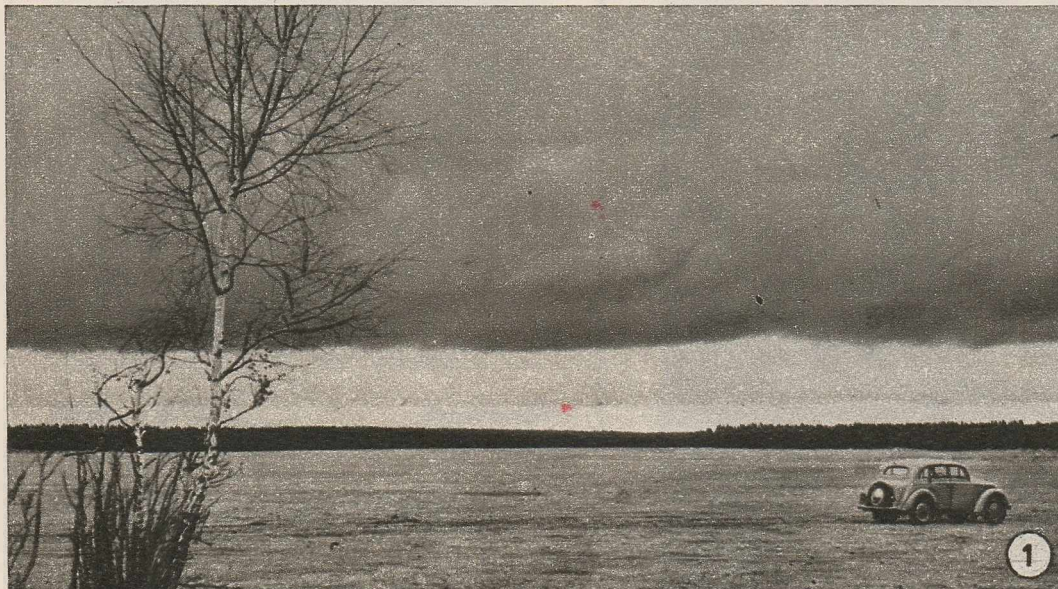

Foto 1: 1959...

Cer nesfârșit, hectare de nori coplesind întinderea acoperită cu păduri și tufșuri, riulețul Shodnea, un cleșteu... Cam greu să ne închipuim de pe acum unde vor fi cele zece cartiere de locuit, centrul comercial, cinematografele, școlile, stadionul sau linia de autobus-expres care va lega viitorul oraș „Sputnik” de Teatrul Mare din Moscova.

Decamdată cerul, vântul răscolind nestingherit terburile, pădurea și... alții.

Foto 2: tot 1959...

Huruit îndârjit de excavatoare... Buldozerele nivelează viitoarele drumuri și străzi...

Au trecut doar câteva luni. Aceeași regiune dintre gara Kriukovo și șoseaua Leningradului s-a transformat într-un uriaș șantier. Construirea orașului „Sputnik”, primul dintre cele 10-12 orașe-satelit ale Moscovei, a început. Aproape 2.000 ha încadrate în frumusețea naturală a crîngurilor și pădurilor dintre stațiile Firsanovka și Kriukovo vor deveni, în câțiva ani, un oraș-grădina al luminii și al liniștii.

Acum topografil fac măsurători, bat țarșii... Ca din pământ au și răsărit primele schelete metalice...

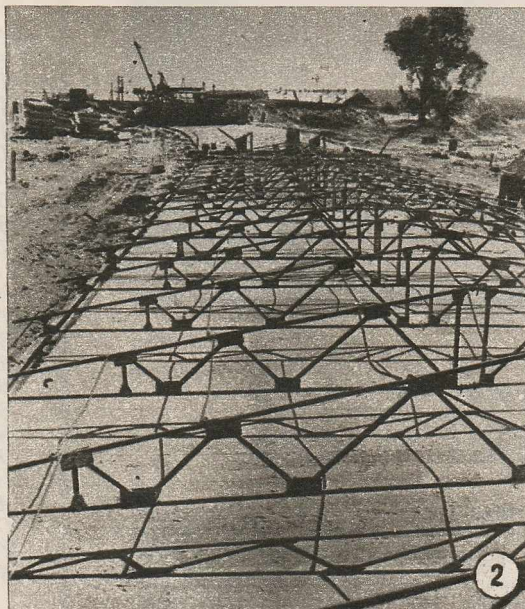

Foto 3: 1960..

Aici s-au înălțat zidurile construcției în care va funcționa o școală tehnică; mai departe, se ridică cele ale centrului administrativ și comercial al orașului, cu magazine, cinematografe, o piață acoperită, edificii publice... Nu mai e greu să ne închipuim cum va arăta viitorul oraș; acum clădirile strălucesc în soare.

Cerul, același care cu câteva luni în urmă se boltea deasupra riulețului și pădurilor, întâmpină astăzi acoperișurile noilor construcții. Iarba, răscolită cîndva de vînt, a cedat locul, între timp, asfaltului, drumurilor, trotuarelor... Aici se va înălța unul din cele zece cartiere de locuit.

Moscoviții strămutați aici din cele mai aglomerate cartiere ale capitalei se vor bucura de tot confortul caracteristic unui mare centru. Fiecare apartament va avea un balcon pe partea însoțită a clădirii, iar în curtea fiecărei case vor fi grădini cu flori, alei cu arbori și cîte un mic bazin.

În „Sputnikul” Moscovei, se vor strămuta, împreună cu colectivele lor, și cîteva întreprinderi industriale, ce vor fi izolate de cartierele de locuit prin perdele dense de verdeață.

Și încă un amănunt: „Sputnikul” va fi locuit de oameni care nu vor lucra mai mult de șase sau șapte ore pe zi, săptămîna de lucru avînd numai cinci zile. Restul timpului, fiecare și-l va putea petrece după voie: la cinematograful, la teatru, pe stadion sau pe malul riulețului Shodnea, transformat, prin construirea a două baraje, într-un mare lac cu plajă și stațiune pentru natație și canotaj.

Iar numeroasele trenuri electrice, troleibuse și autobuse vor permite locuitorilor noului oraș să ajungă la Moscova în 30-40 de minute.

Foto 4?... Ne lipsește. O vom face în 1963, la inaugurare...

Silviu GEORGESCU

Se taie la gater o roată de șvaițer? Nicidecum: fiecare felie tăiată este o nouă cărămidă din sticlă.

CĂRĂMIDĂ DIN STICLĂ

S trăvechea cărămidă din pământ ars pare să-și fi găsit un nou rival: cărămidă din sticlă. În țară la noi ea s-a născut recent, mai întîi în laborator, apoi în atelierele fabricii de geamuri de la Scăeni.

Cărămida din sticlă spongioasă — așa cum e numită oficial — are o serie de caracteristici proprii: în primul rînd, e de cinci ori mai ușoară decît cărămida din pământ; apoi are o seamă de calități termice și fonice deosebite, ceea ce permite să poată fi folosită în diverse și diverse domenii de construcții.

Cărămida din sticlă are însă și un alt merit. E fabricată din cioburi de sticlă, care de obicei se aruncau, și din reziduul nisipului (sterilul) de la Vălenii de Munte.

La începutul primăverii, s-au realizat la Scăeni primele cantități de cărămidă din sticlă, urmînd a se trece la fabricarea ei pe scară mai largă. În legătură cu aceasta muncitorii și tehnicienii fabricii de geamuri de la Scăeni și-au luat angajamentul de a livra cantități din ce în ce mai mari de cărămizi din sticlă spongioasă, care să fie folosite la construcția unor blocuri experimentale.

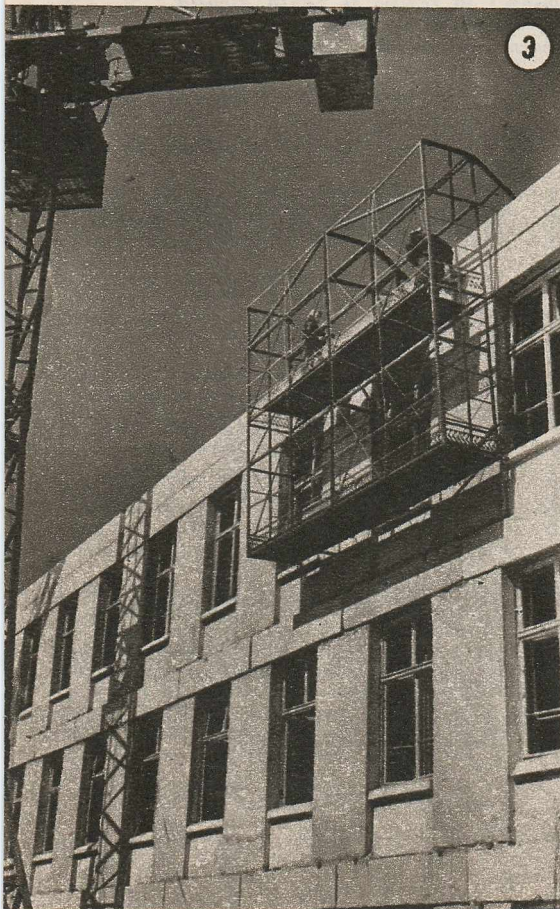
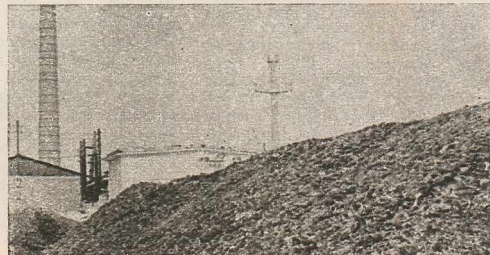
La baza acestui nou produs stă experiența constructorilor sovietici, care în ultimii ani au folosit cărămida din sticlă la o serie de construcții pentru locuințe.

F. URSEANU

Ing. Gh. Gheorghe vă prezintă primele cărămizi din sticlă. →

Material pentru viitoarele cărămizi din sticlă: cioburi, tone întregi de cioburi. ↓

LENIN la Smolnît

Pictură în ulei de V. SEROV

REȘITA VIRS

Fotoreportaj de Traian PROSAN și S. STEINER

Noaptea, Reșița e la fel de vie, de caldă, ca și ziua. Ard flăcările la oțelărie și la furnale, se ridică leneși nori de fum colorați, se aude zgomot înfundat de metal și se văd trenurile uzinale alunecând printre hale. De aici, de sus, îmbrățișăm cu privirea combinatul și orașul și recapitulăm în gând tot ce am văzut și ducem cu noi de acolo. Pornisem într-o dimineață, o dată cu revărsarea torentului de oameni pe porțile Combinatului, în căutarea tineretii. Ne gândeam la toți cei pe care-i cunoscusem și la toți ceilalți mulți pe care nu reușisem să-i întâlnim. Oare ce fac toți aceștia acum? Pe unde sint?

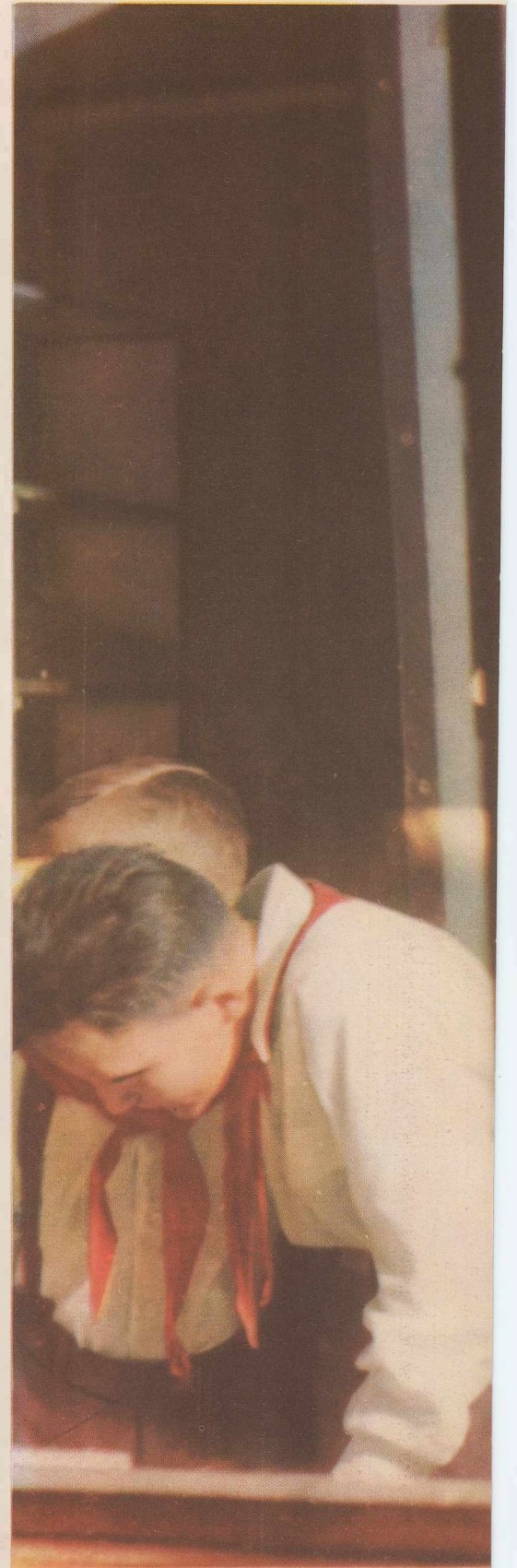
Jos, la oțelărie, în schimbul acesta, la cuptorul II e brigada lui Stengel, la cuptorul V e Bartl. I-am întâlnit pe toți acolo, lângă cupatoare, în diferitele schimburi, dând bătaia pentru cele 20.000 de tone oțel peste plan... Mocea vine, ca de obicei, cu mult înainte de ora schimbului. Acum trebuie să fie pe undeva pe aici, pe străduțele acestea, grăbind să-l schimbe pe Stengel.

De dimineață, l-am întâlnit pe prim-topitorul Bălan. Se pregătea să meargă la curs. Oțelarii învață economie politică.

Dincolo sint laminoarele. Acolo lucrează Francisc Bancsov cu colectivul lui de inovatori de la atelierul de ghidaje al laminorului reversibil. Ultima lor inovație, montarea unui dispozitiv de introducere dirijată la mesele de laminare a șinei tip 49, e una dintre cele mai valoroase. Dincolo, în fund, deși nu se vede, trebuie să fie „Hala nouă”. Alte nume: Albici, Iuhasz Magda, Mitrana, Bogasiu și mulți alții, pe care i-am cunoscut acolo. Iată și fabrica de mașini, cu brigada lui Moise Vasile, Olivia Păcuț...

Ne amintim și de acțiunea tinerilor de la căile ferate uzinale, trenul tineretului, despre care ne-a vorbit secretarul U.T.M.-ului de acolo. Poate că la ora aceasta Dina Ion, mecanic principal, care a inițiat acest tren, se află undeva pe aici, pe una din locomotivele ce pu-făie jos, la poalele dealului pe care ne aflăm.

Un grup de muncitori ai Reșiței după schimb.

Undeva, acolo, e școala, liceul seral. E încă lumină la școală. Probabil că nu s-a încheiat ultima oră. Acolo sint băieții pe care i-am întâlnit dimineața în combinat și i-am revăzut după-amiază grăbind către cursuri. În curînd vor străbate străduțele animate ale Reșiței spre casă. Mîine e duminică și se vor odihni după o săptămînă plină de roade în producție la școală și în activitatea obștească. Cine spune că e lucru ușor? Dar la Reșița cîteva sute de tineri își ocupă, seară de seară, locul în clasă

EI DE AUR

Un avans la o lecție de neuitat, despre metale: „Așa se naște oțelul“..

ții sînt la „fără frecvență“, la „minim tehnic“, cursuri de pregătire, la școlile de maiștri. dorința firească a celor mai mulți tineri a învăța, de a se autodepăși continuu.

Jos, în dreapta, la casa de cultură, dansul e tot. Am fost mai devreme acolo. Se dansa amos, civilizat, și era veselie. La Casa de cultură din Reșița funcționează 31 de cercuri și cursuri din cele mai felurite. Aci se întîlnesc, vin prieteni și-și folosesc timpul liber în mod constructiv mai bine de 1.200 de oameni, în marea

lor majoritate tineri. La cercul de artă plastică. Vasile Novacovici ne-a arătat timid modestul lui început; a doua zi ne-a salutat din virful macaralei lui. La dansuri am văzut-o pe Iuhasz Magda într-un frumos costum maghiar; a doua zi, am întîlnit-o lîngă strung, în hala cea nouă.

Depart, peste apa Bîrzavei, spre Luncă, se vede căminul de băieți, „23 August“, care găzduiește aproape 1.000 de tineri. La multe ferestre luminate sînt stinse acum. Desigur că mulți sînt la dans, la cinematografe, la teatru și... „seraliș-

ții“ încă n-au venit. Brigada lui Moise Vasile e toată la cinema...

În acest uriaș colectiv tineresc, se cizelează caracterul și se desăvîrșește prietenia înfiripată la locul de muncă.

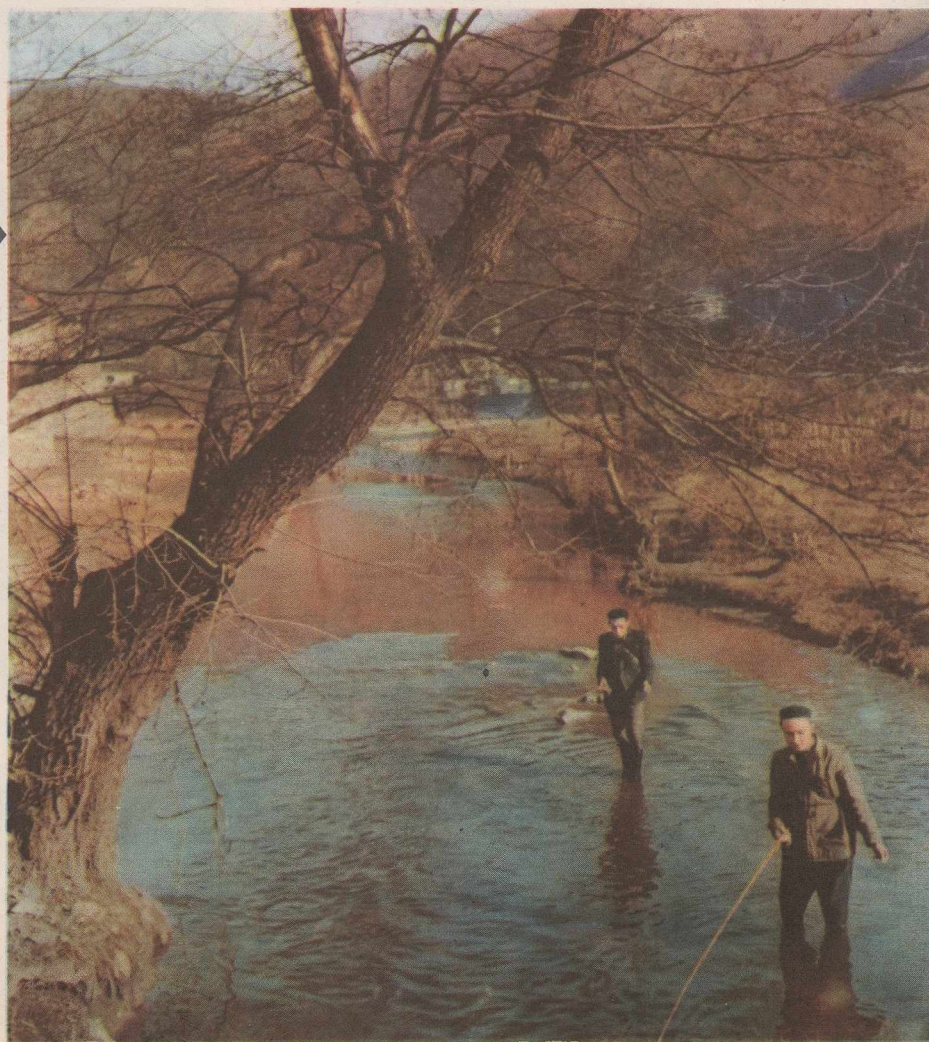
Aceasta e Reșița care trăiește și muncește, Reșița vîrstei de aur. Și n-am cunoscut acolo doar un număr de oameni, ci un colectiv uriaș, puternic sudat, legat prin nenumărate fire, dornic să-și slujească din ce în ce mai bine patria socialistă.

Pe scena casei de cultură, se prezintă cu succes opereta „Lăsați-mă să cînt“, în interpretarea cercului de teatru și operetă în limba germană. Interpretul lui Ciprian — Rudolf Karlıcsek — e strungar; Brigitte Gillich și Tereza Damacsek sînt funcționare. Nu-i lipsit de importanță nici faptul că regia spectacolului o semnează un lăcătuș: Francisc Kher.

Francisc Bancsov e șeful unui colectiv de inovatori la atelierul de ghidaje al laminorului reversibil. În timpul liber conduce... o grupă de pescari amatori. Și cine știe dacă unele idei sau soluții pentru inovațiile sale nu-i vin în minte chiar atunci cînd se află la pescuit...

În tribunele stadionului din Reșița prim-topitorul Vasile Mocea se manifestă la fel de energic ca și în producție. Alături de oțelarii lui, își susține cu pasiune echipa. Mocea s-a angajat să dea anul acesta 10.000 de tone peste plan și, zice el în glumă, ar da alte tone în plus, dacă „băleții“ l-ar împlini și dorința — care este a tuturor reșițenilor — de a cuceri mai multe izbînzii în sport...

LUNA...

— pamflet —
de Radu ȚIULESCU

Adouă zi după ce fanionul sovietic cu secera și ciocanul a atins Luna, ziarul londonez „Daily Mail” scria: „Faptul că o rachetă creată de un om a atins suprafața Lunii este cea mai mare din toate realizările științifice ale omului. Până acum toate minunile se limitau la planeta lui. Acum el atinge și alte planete...” Există însă și unii care simt nevoia să reproducă în cosmos nu atât „minunile” cit, mai ales, să-și transporte năravurile (și ce poate fi bun în niște năravuri?)...

Firește, vremea în care se găseau naivi gata să cumpere de la niște negustori isteți ipotetice parcele în Lună sau Marte a rămas în urmă. În locul obișnuitelor anunțuri îndemnând pe americani la businessul „pământ lunar”, „New York Times” era nevoit să constate cu melancolie, în toamna trecută: „...judecând după actuala stare de lucruri, primul om care va ajunge în Lună va vorbi rusește...”

Oricine știe: a recunoaște nu înseamnă însă a te consola. Cu atât mai mult, cu cât vânzarea parcelor în Lună nu e decât o biată găinărie pe lângă marea afacere pe care vor s-o organizeze unii pe seama infinitelor spații cosmice.

Acum câțiva timp a apărut la New York o carte cu un titlu relativ neutru: „Zborul rachetei spre Lună”. Autorii, Erik Bergaert și Seabrook Hull, sînt doi cunoscuți specialiști americani în domeniul tehnicii rachetelor și astronauticii. Teza principală a celor doi autori este că Statele Unite trebuie să elaboreze imediat vaste planuri de cucerire a Lunii. Recunoașteți limbajul? Oriunde a fost de cucerit ceva pe pământ, imperialismul a dat năvală (e drept că în ultima vreme el a fost nevoit să renunțe la o parte din cuceririle sale...). Acum s-a ivit posibilitatea cuceririi cosmosului. Și de ce nu? Nu e în firea imperia-liștilor să se încurce în scrupule sau în prejudecăți!...

Și în Uniunea Sovietică se vorbește de „cucerirea cosmosului”. Ziarele publică chiar cu litere groase știri despre poziții deja cucerite în cosmos. În ce scop cucerește Uniunea Sovietică mereu noi poziții în cosmos? Și în ce scop ar dori imperialiștii să cucerească o planetă după alta?

Vizitînd Statele Unite ale Americii, N.S. Hrușciiov a vorbit în fața membrilor Clubului Național al Presei din Washington. „Trimiterea rachetei în cosmos și transportarea fanionului nostru în Lună le considerăm o cucerire a noastră” — a spus primul ministru al Uniunii Sovietice, subliniind: „Subînțelegem prin cuvintele «a noastră» toate țările lumii, adică subînțelegem că aceasta constituie și o realizare a dv., a tuturor oamenilor de pe pământ”.

Așadar, oamenii sovietici nu se gîndesc să cucerească cosmosul în scopuri egoiste. În presa sovietică apar mereu articole ale savanților: Luna ar putea fi folosită ca antenă universală de televiziune; ea poate furniza date de o excepțională importanță pentru știință; ea ar putea fi folosită ca trambulină spre alte corpuri cerești.

Oamenii sovietici au fost cei dintîi care au lansat un corp dinspre Pământ pe Lună; după toate probabilitățile, ei vor fi primii oameni de pe Pământ care vor ajunge în Lună, dar nici un om sovietic nu s-a gîndit că Luna ar putea fi transformată într-un uriaș cîmp militar.

Cu totul altfel stau lucrurile dîncolo de ocean. Cînd doi specialiști americani (ca cei amintiți mai sus) scot o carte intitulată „Zborul rachetei spre Lună”, circumspecția nu e cîtuși de puțin o atitudine de prisos. Căci sub titlul cît se poate de onest (nu se numește oare una din rachetele militare americane „onestul John?”) se ascund

planuri războinice de acaparare. Unele idei sînt reproduse de autori după persoane influente în viața politică și militară a S. U. A. Astfel, este citată părerea generalului de brigadă H. A. Boushey: „O bază militară în Lună ar conferi asemenea avantaje, încît crearea ei devine o sarcină obligatorie” („obligatorie” pentru cercurile imperialiste).

Pe de altă parte, autorii cărții „Zborul rachetei spre Lună” nu-și ascund nici propriile lor gînduri. „O bază militară în Lună va avea situația demnă de invidiat a unei fortărețe situate pe un munte înalt, care poate arunca cu ușurință proiectilele în vale, ea rămînînd aproape invulnerabilă pentru inamicul aflat jos”.

Deosebirea dintre un grup de canibali și autorii americani ai „Zborului rachetei spre Lună” constă probabil în faptul că aceștia din urmă au cunoștințe tehnico-militare...

Pretutîndeni în lume oamenii au fost cuprinși de emoție la gîndul că zborurile spre Lună vor fi curînd posibile. Sute de milioane de minți au fost înflăcărute de cuceririle cosmice de pînă acum și așteaptă cu nerăbdare și cu mîndrie cuceririle de mîine. Poetii simt nevoia să-și reinnoiască limbajul. Oamenii de știință simt nevoia să-și reinnoiască teoriile. Numai încăpățînații „războiului rece” nu simt nevoia să schimbe nimic, în afară poate de decor și de proporții: ieri încă ei voiau să distrugă Uniunea Sovietică de pe baze instalate pe Pământ — azi ei visează să facă aceasta de pe baze instalate în cosmos; ieri încă, ei voiau războiul la proporțiile planetei noastre — azi ei îl visează la proporțiile sistemului solar... Toată emoția pe care le-o trezește acestor oameni ideea zborului cosmic este emoția legată de planuri militare. Toată înflăcărarea de care sînt capabili acest soi de persoane este o înflăcărare cu conținut belicos. „Ministerul de Război al S.U.A. — scria „New York Journal American” — speră să creeze pînă în 1968 o bază de rachete în Lună”. Cît de bine este informat jurnalul american despre planurile Ministerului de Război, asta rămîne de văzut. Cît de prost informat este însă „New York Journal American” despre posibilitățile Ministerului de Război, asta se vede de pe acum. Nu trebuie decât să te uiți puțin în fundul oceanului și să ai răbdare să numeri eșecurile de la Cap Canaveral...

Eșecurilor americane în cucerirea cosmosului în scopuri imperialiste li se adaugă repetatele eșecuri în cucerirea inimilor omenești. Oamenii vor pace nu numai pe pământ, ci și în cosmos. Ei își amintesc că în timpul ultimului război mondial Luna era singura sursă de lumină a orașelor cufundate în întuneric. Ei nu vor să privească acum spre Lună ca spre o sursă de nenorociri ce s-ar putea abate asupra lumii.

Trăim într-o epocă în care nu mai poți să nu ții seama de voința a sute de milioane de oameni. Tocmai de aceea s-a și aflat delegatul american alături de reprezentanții U.R.S.S. și ai altor țări socialiste, printre cei 12 coautori ai rezoluției adoptate la ultima sesiune a Adunării Generale a O.N.U., rezoluția „cu privire la colaborarea internațională în domeniul folosirii spațiului cosmic în scopuri pașnice”.

A fost format și un Comitet pentru folosirea spațiului cosmic în scopuri pașnice. Capătă din ce în ce mai mulți adepți ideea frontului unit al omenirii în asaltul cosmosului. Cu puțină vreme în urmă, reprezentanți ai mai multor țări (printre care U.R.S.S. și S.U.A.) au aprobat statutul Comisiei internaționale pentru cercetarea cosmosului (C.O.S.P.A.R.), care funcționează pe lângă Consiliul internațional al asociațiilor științifice, din cadrul O.N.U. Iar dacă delegația sovietică a fost în centrul atenției tuturor la prima conferință a C.O.S.P.A.R.-ului, asta se datorește — așa cum arăta trimisul agenției United Press International — „faptului că rușii au obținut în ultimul timp succese uluitoare în cucerirea spațiului cosmic, precum și faptului că se așteaptă, în general, noi surprize, din partea Uniunii Sovietice”.

De mult nu mai produce în lume surpriză limbajul otrăvit al „războiului rece”. Niște autori americani sau niște generali cu capetele prea înfierbîntate pot visa să prefacă Luna într-o bază militară americană. Ei ar face însă bine să nu uite: pe Lună se află de pe acum fanioane cu secera și ciocanul. Ceea ce înseamnă că nu numai legile mecanicii cerești sînt în mîini bune, ci și legile după care se dezvoltă societatea omenească.

Ilustrație de E. ARNO

... SI LUNATICII ÎNFIERBÎNTATI

FOTOREPORTAJ DIN SUDANUL

de Mircea RĂDULESCU

De-a lungul celor 25.000 de km pe care i-am străbătut, timp de 75 de zile, de la poalele piramidelor și pînă în cîmpia Eufratului — cu avionul, cu trenul, cu vase fluviale sau mașini — mi-a fost dat să cunosc locuri de un pitoresc neasemuit, străvechi monumente, capodopere ale civilizației antice, popoare care trudesc astăzi pentru a vindeca rănile pricinuite țărilor lor de crunta asuprire și exploatare colonială.

În obiectivul aparatului de fotografiat, care m-a întovărășit în călătoria prin „continentul negru“ și apoi prin Orientul Apropiat, am surprins, în sute și mii de imagini, aspecte din cele mai variate ale vieții popoarelor din aceste regiuni.

În imaginile de față prezint cititorilor „Flacării“ un prim fotoreportaj redînd imagini caracteristice din Sudanul de azi, una din țările africane care au lepădat jugul colonialist și fac pași înainte pe drumul unei vieți independente.

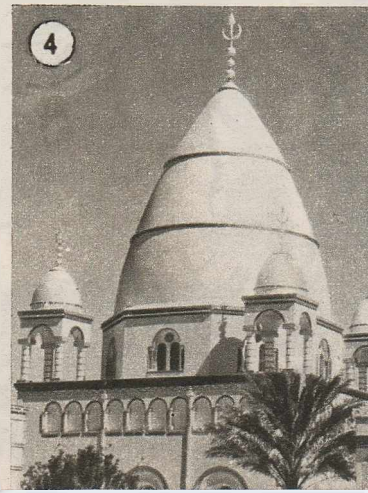
„O țară imensă, un pămînt bogat, un trecut tragic, un prezent anevoios, perspective născute din măreția libertății — iată Sudanul“ — îmi spunea amicul meu Bezvi Mohamed, din Khartum, caracterizînd în mod concis destinul poporului și al patriei sale.

① Asemenea turnuri monumentale poartă pecetea stilului arhitectonic pur arab și sînt rodul muncii și meșteșugăriei poporului sudanez.

② Muncitorii portuari din Omdurman ne întîmpină cu bucurie, marșefind pentru prietenia dintre popoarele sudaneze și romîne.

③ Organizarea învățămîntului rîndurile populației nomade constituie o problemă dificilă a autorităților sudaneze. Iată o școală în aer liber, unde fetele învață să lucreze diferite împletituri.

④ Un monument ce amintește de luptele dervişilor sudanezi care, sub conducerea eroului național Muhammad Ahmed, i-au înfrînt pe cîmpii pe cîmpii englezi. Această victorie a dus la întemeierea unui stat independent care a durat 13 ani (1885-1898).

NE VIZITEAZĂ ȚARA PIANISTA TAMARA GUSEVA

E chiar din timpul studiilor, dar mai ales după primele concerte pe care le-a dat, oamenii de specialitate și-au dat seama că în fața tinerei pianiste Tamara Guseva se deschid perspective excepționale. Din copilărie ea dovedise, de altfel, aptitudini remarcabile, terminând în numai patru ani Școala de muzică de 10 ani de pe lângă Conservatorul din Baku.

Continuându-și studiile la Moscova, ea a absolvit conservatorul trecând strălucit examenul de stat, după care s-a înscris la aspirantură, perfecționându-se sub îndrumarea profesorului Lev Oborin.

Fiind încă în conservator și participând la un concurs studențesc, Tamarei Guseva i s-a decernat premiul I pentru cele mai bune interpretări ale compozițiilor lui Scriabin și ale compozitorilor sovietici contemporani. Făcând parte din delegația de tineret sovietic care a participat la Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților de la Budapesta, ea a obținut premiul I la concursul organizat în cadrul acestui festival. De asemenea, numele ei figurează printre câștigătorii celui de-al IV-lea concurs „Chopin” de la Varșovia.

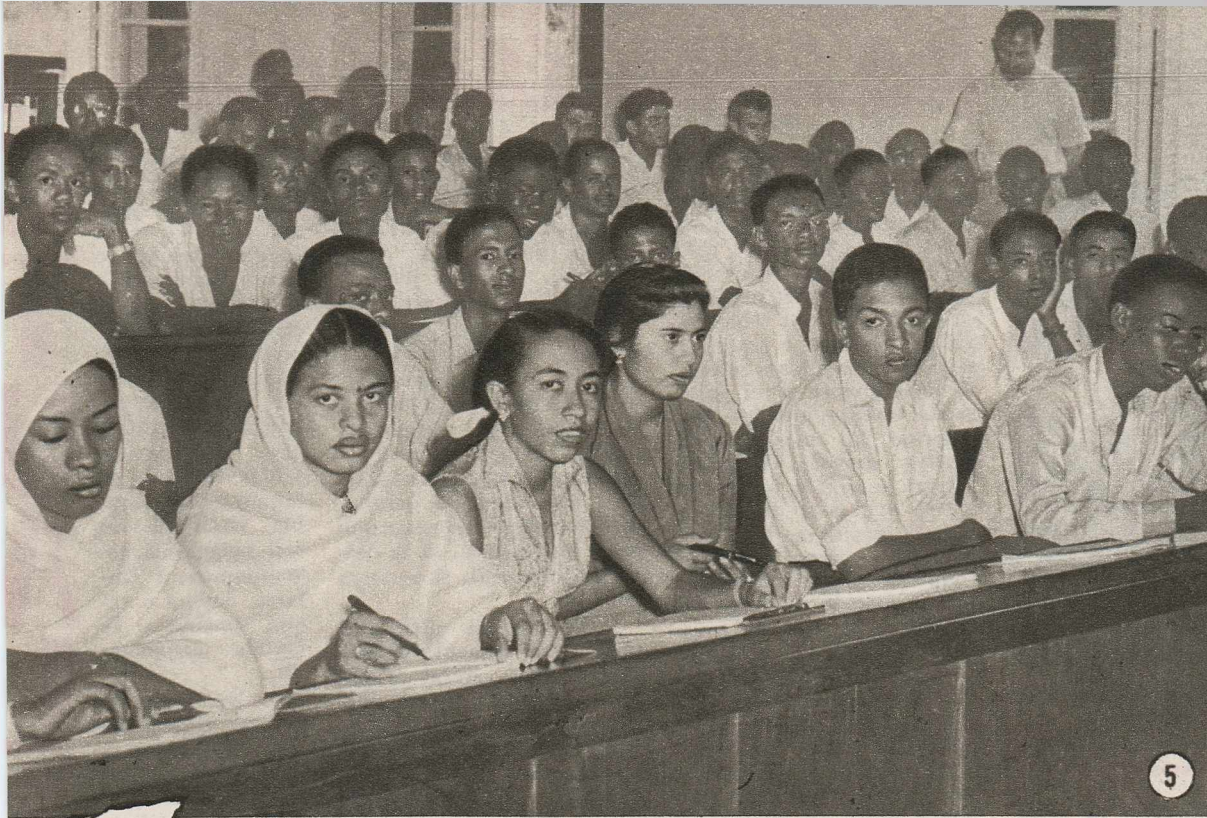
În afară de U.R.S.S. pianista a concertat în Austria, Ungaria, Polonia, Finlanda, Cehoslovacia, Siria, Liban, Egipt, Islanda și Danemarca, bucurându-se peste tot de o caldă apreciere.

Îmbinând o surprinzătoare bogăție de imaginație și muzicalitate cu o putere de improvizație fără stridențe, având un tușeu variat și sensibil și o mare ușurință tehnică, arta concertistică a Tamarei Guseva se caracterizează prin înțelegerea adâncă, finețea și măiestria cu care știe să tâlmăcească și să aducă la înțelegerea auditoriului intenția compozitorului. Deși lungile turnee pe care le întreprinde îi răpesc mult timp, înzestrata pianistă studiază asiduu, preocupată fiind de a-și perfecționa tehnica și de a-și îmbogăți în permanență repertoriul.

Numele Tamarei Guseva a fost înscris pe placa de marmură a Conservatorului din Moscova, alături de numele celor mai de seamă artiști formați în acest conservator și care sînt mîndria și gloria țării lor.

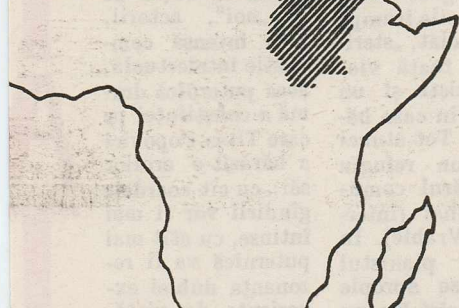
ALTE VIZITE DE PESTE HOTARE

În cursul lunii aprilie ne vor mai vizita și alți artiști de peste hotare. Astfel, baritonul bulgar Anton Iankov va interpreta pe scenele noastre rolurile principale din operele „Bărbierul din Sevilla” și „Evgheni Oneghin”, iar din Polonia vor sosi trei soliști: Penderecka, pian, Bachleda, tenor, și Kosmala, violă — care vor da împreună câteva recitaluri. Deși foarte tineri, cei trei interpreți formează un trio armonios sudat, pe care melomanii noștri îl vor asculta cu plăcere.

5

AFRICA

⑤ Colonialiștii au fost alungați; cum cresc viitoarele cadre de specialiști ai Sudanului. În fotografie: o clasă de curs la Institutul tehnic din Hartum.

⑥ Regiunile din sudul țării au rămas mult mai înpoiate din cauza politicii colonialiștilor englezi, care au tăcut ce le-a stat în putință pentru a accentua deosebirile rasiale dintre comunitățile tribale. În fotografie: doi băștinași din sud, în fața „locuinții” lor.

⑦ În grădina zoologică din Khar-m are loc în fiecare an un admirat fîrg al fîldeșului.

⑧ Într-o piață din Omdurman. Pe aici farabe improvizate, portocalele și așteaptă cumpărătorii.

6

7

8

Pe scena Teatrului Municipal se desfășoară repetițiile piesei „Întoarcerea” de Mihai Beniuc.

Pentru miezul stagiunii 1960 Teatrul Municipal ne pregătește o întregă surpriză: premiera, aproape simultană, a trei piese originale românești. Una din aceste lucrări, „Întoarcerea”, este semnată de Mihai Beniuc. Cea de-a doua piesă, „Passacaglia”, aparține tinărului romancier Titus Popovici, care debutează astfel în literatura pentru scenă. În sfârșit, Teatrul Municipal montează și o nouă lucrare a lui Paul Everac, „Explozie întârziată”.

Relatăm cititorilor noștri câteva amănunte despre conținutul primelor două piese, cât și unele afirmații ale realizatorilor acestor spectacole. Asupra celei de-a treia piese vom reveni într-un număr viitor.

Un colectiv numeros s-a grupat în jurul directorului de scenă Ion Olteanu. „Întoarcerea” e o piesă cu multe personaje, o piesă de idei, cu retrospectivă istorică, cu aspecte de frescă. Însă drama cuprinde un „nucleu fierbinte”, și acesta este deservit de câțiva interpreți principali: Septimiu Sever (în rolul comunistului Savu), Mihai Mereuță (în rolul plin de haz și savoare folclorică al lui moș Dănilă), G. Măruță (în rolul „amicului din tinerețe”, sabotorul Filip Lungocea), Ileana Predescu (în rolul Magdei, fata care și-a așteptat iubitul — de a cărui dragoste nu era convinsă — vreme de 15 ani).

Ion Olteanu e cel ce nu ne îngăduie să facem „apelul” complet al distribuției: «Noi nu jucăm pe „interpreți” — spune directorul de scenă — noi jucăm „orchestral”; ideea esențială a piesei o vrem exprimată prin toți interpreții».

Dar care e acea idee? Ce înseamnă „Întoarcerea”? Titlul acesta comportă o întreprindere de simboluri și înseamnă cel puțin trei lucruri. E întoarcerea armelor împotriva fasciștilor; e, în același timp, întoarcerea la viață a comunistului Savu care, din pricina unei grave leziuni la cap căpătate pe front, își pierde memoria și identitatea pentru ani îndelungați; și, în sfârșit, „Întoarcerea” mai poate fi întoarcerea comunistului Savu la aceeași greșală, în circum-

stanțe diferite și totuși echivalente ale vieții, greșeala pe care Savu o ispășește a doua oară încă mai amarnic decât întâi. Comunistul Savu a greșit de două ori: de două ori a șovăit. O dată, ca soldat, în fața inamicului când, în loc să arunce pe dată grenada asupra unui pile de hitleriști, el și-a permis luxul unui moment de contemplație gratuită („De ce stă neamțul acela cu ochii închiși? La ce se gîndește?”), fapt pentru care și-a primit instantaneu pedeapsa, fiind lovit la cap și suportînd

apoi ani întregi consecințele unei trágice amnezii. După ani, restabilit, el muncește cu abnegație, ajungînd directorul unei uzine. Dar Savu greșește a doua oară, neîndrăznind parcă să înțeleagă că „amicul” din tinerețe, Filip Lungocea, e astăzi un sabotor primejdios și rafinat. A doua șovăire a lui Savu, și mai scump plătită — prin moartea lui moș Dănilă, prieten devotat, comunist integru — capătă totuși valoarea unei lecții definitive: Savu a înțeles deplin marea învățătură, care e în același timp și ideea centrală a piesei: datoria comunistului față de sine, față de tovarășii săi, față de societatea pe care o construiește, e spiritul treaz de vigilență!

— Vreau să parcurg încet-încet, pe etape, tot itinerarul sufletesc al acestui om care greșește puțin din naivitate, puțin din slăbiciune sufletească și, în primul rînd, din cauza lipsei sale de vigilență, și să-l scot în final la lumina mare a împlinirii lui politice și umane cînd, călit de partid, de muncă și de experiența vieții, Savu devine un suflet puternic, o minte luminată și dreaptă — ne spune Septimiu Sever.

Iar regizorul Ion Olteanu conchide:

— Munca mea regizorală pleacă, în primul rînd, de la o foarte ascuțită pătrundere a textului. Legătura imediată cu prezentul vom căuta s-o obținem deschizînd spectacolul cu recitarea celor mai recente stihuri ale poetului Mihai Beniuc. Apoi, recitatorii vor da mandat actorilor să declanșeze acțiunea.

★

„Passacaglia”, drama lui Titus Popovici, i-a reunit

pe cîțiva dintre fruntașii Teatrului Municipal: Jules Cazaban, Fory Etterle, Ileana Predescu, Lazăr Vrabie și Liviu Ciulei, care e de trei ori, în trei chipuri, legat de acest spectacol — ca director de scenă, ca scenograf și ca interpret principal.

— Ce e „Passacaglia”? — ne spune Liviu Ciulei. E o demonstrație dramatică, realizată la modul filozofico-poetic, a unui mare adevăr: nu-i este îngăduit omului, nu-i este îngăduit artistului să se însingureze, să se despartă de semenii, să se rupă de viață.

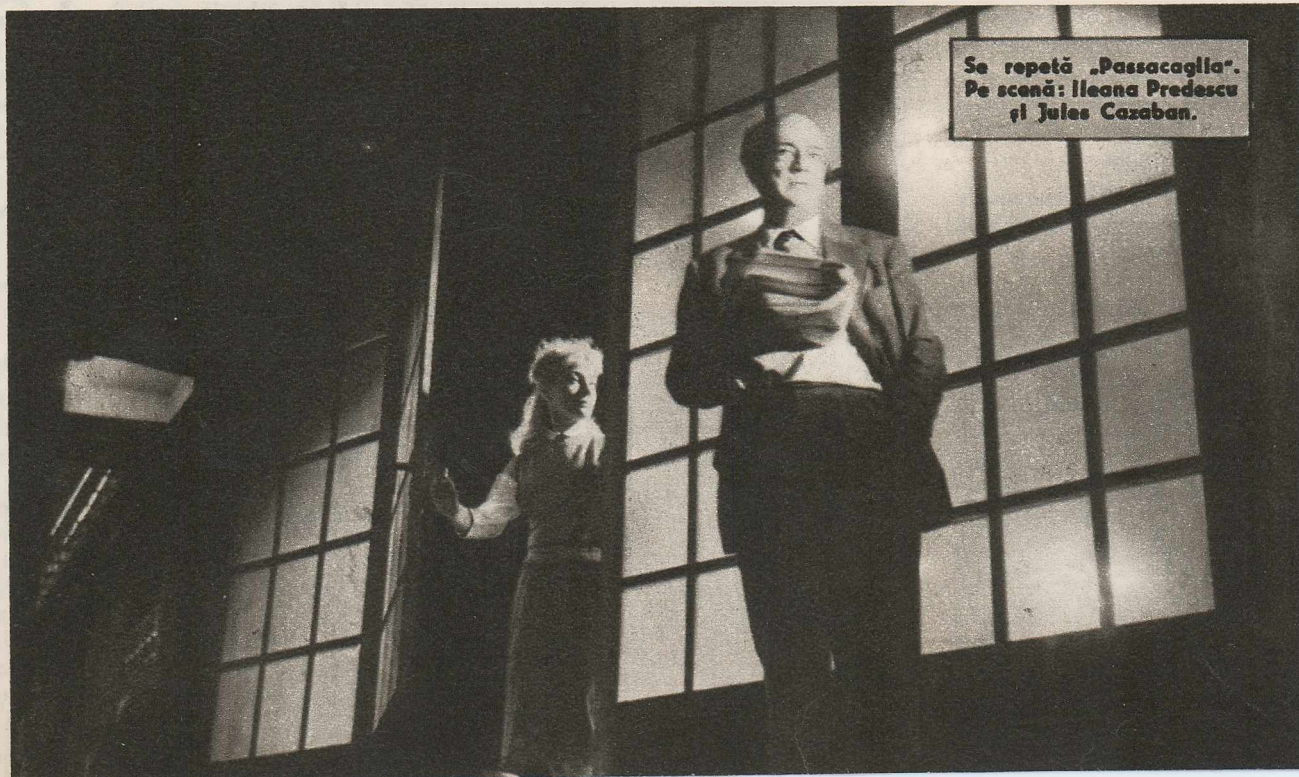
... În timpul ultimului război, trei oameni s-au supărat pe lume, au întors spatetele vieții și s-au însingurat. Un bătrîn profesor de muzică (iată un nou rol de nuanță tragi-comică pentru Jules Cazaban), fiica lui, Ada (Ileana Predescu și Vasilica Tastaman), și Andrei, un pianist de talent (Liviu Ciulei).

Sîntem însă în preajma datei de 23 August 1944. Realitatea acelor zile irumpe în acest mediu izolat, „sterilizat” parcă, cu toată violența... Doi naziști și un legionar pătrund în casa bătrînului profesor. Tot atunci își caută aici un refugiu vremelnic și tinărul comunist ilegalist Mihai (interpretat de Lazăr Vrabie). În primul moment, pianistul Andrei pare să se apropie de locotenentul nazist Knapp (interpretat de Fory Etterle) pe terenul familiar amîndurora — al muzicii — căutînd o iluzorie „solidaritate subterană a intelectualilor”. Iluzia durează însă foarte puțin: al doilea soldat nazist și legionarul îl mutilează pe Andrei, îi strivesc falangele degetelor, pentru ca pianis-

tul să nu mai cînte niciodată „dacă nu vrea să cînte pentru noi”. Pe acest fundal tragic apare figura luminoasă a tinărului comunist Mihai. Prin eroismul lui, prin generozitatea ideilor lui, prin marea lui dragoste și încredere în oameni, Mihai roușește să reîmbarce în corabia vieții pe cei trei însingurați, dovedindu-le că izolarea devine o tactică consimțire la faptele dușmanului...

— Nu vreau să utilizez pentru punerea în scenă a acestei piese — spune Liviu Ciulei — nici un fel de artificii regizorale. Vreau s-o valorific prin trăirea adîncă a situației, a replicii. Vreau să obțin de la „noi”, actorii, acea intensă combustie intelectuală, acea puternică dramă a conștiinței pe care Titus Popovici a hărăzit-o eroilor săi: cu cît coardele gîndirii vor fi mai întinse, cu atît mai puternică va fi rezonanța dublei experiențe de viață, care demonstrează că izolatul devine aliatul sau victima agresorului și că liniștea sufletească nu se cîștigă decît prin integrarea în societate.

Viorica FILIPOIU

CU SARE ȘI PIPER

CHIRIA

Firică intrase cu vreo patru amici într-un restaurant, unde cinstiseră cu sele ziua benzinei. După două ore de Riesling, ei cinci erau plini de voie-bună. Numai Firică făcea niște socoteli pe o hîrtie.

„Ce faci, Firică?” — îl întrebă un amic. Socotelile — făcu Firică preocupat. Ulte, n-am luat cu una, cu alta, și n-am plătit chiria pe șase luni! Dar acum, la benzina asta, m-am planificat s-o achit.” „Și-ți es socotelile, Firică?” — întrebă altul. Ies, că nu-i mare socoteală! Am neglijat i vreau să mă pun la zi!” Firică mai dădu un pahar pe gît și rămase pe gînduri: „Mă, ții ce zic eu? — făcu el apol. Unde serie a plătesc pe șase luni deodată? O să achit ce cinci! Pe martie, o să achit data viitoare! Așa că-l scot pe martie de aici din socoteală i mai dau eu două kile!” Strigă apoi ospăarul: „Să mai vină două kile pe martie!” După vreo jumătate de oră, Firică scoase

din nou hîrtiuța din buzunar. „Măi, fraților — făcu el — și dacă o să achit numai pe patru luni, ce-o să fie?” Amicii ridicară din umeri. Firică șterse ceva pe hîrtiuță, apoi spuse: „Mă, eu îl pun la bătaie și pe februarie! Să mai vină două kilograme!” Februarie fu înghițit în urări de „noroc și la mai mare”, pînă la ultima picătură. După citeva clipe, unul din amici rosti: „Mă, Firică, dar cu ianuarie ce faci? Il ții acolo, în buzunar? Tocmai pe ianuarie, care e în tolu iernii, cînd tot omul trebuie să se încălzească?” Firică scoase iar hîrtiuța din buzunar și ianuarie sosi pe masă, sub forma a două sticle cu licoare aurie. În următoarele două ore, decembrie, noiembrie și octombrie îi înveseliră la maximum pe cei cinci amici, iar la plecarea Firică rosti: „Care... vas... zică... am băut două... trimestre... Să fim sănătoși... că plătesc eu chiria data viitoare...”

Ajuns acasă, Firică se lungi pe pat și închise ochii. Dar chiar în clipa aceea se auzi o bătaie în ușă. Firică deschise. În fața lui se afla conu' Georgică, proprietarul lui, pe care nu-l mai văzuse de cincisprezece ani. Firică se frecă la ochi: „Dumneata?” „Ce te miri? — zîmbi acru proprietarul. Am venit după chirie!” „Chirie?” — se miră Firică. „Da, chiria! — făcu proprietarul. Ce, ai uitat că trebuie să mi-o plătești pe o lună înainte?” Conu Georgică se așeză pe un scaun. „Am impresia că ai băut, Firică! Hai, scoate banii și nu mai face pe nebulul!” Firică se așeză amețit pe marginea patului. „Ce bani, domnule?” „Treii sute!” — tună proprietarul. „Cum, trei sute — gemu Firică — eu plătesc treizeci de lei pe lună!” Conu Georgică făcu ochii mari, apoi izbucni în ris: „Treizeci de lei? Ce-i cu tine, Firică, visezi? Ori te ții de glume? Scoate banii, că sînt grăbit! Treii sute!”

Firică îl privea năuc. „Dar n-am, zău n-am! Și pe urmă, de ce să-ți plătesc înainte?” „Cum de ce? — răcni conu Georgică. Așa vreau eu. Banii!” „N-am — gemu Firică. Nu știu cum naiba am uitat!”... Conu Georgică se ridică în picioare: „Dacă pînă diseară nu vii cu banii, miine zbori afară! Iți iei calabalicul și te duci!” Și plecă trîntind ușa. Iar Firică... deschise ochii. În odaie intrase soția lui. „Iartă-mă, Firică, dacă te-am trezit! — făcu ea. E curent și s-a trîntit ușa!” Firică o privi năuc: „A plecat?” „Cine?” „Proprietarul!” „Care proprietar?” „Firică se trezi de-a binelea și simți un fior de bucurie. „Nevastă dragă, ce chirie plătim noi pe lună?” „30 de lei!” — răspuse ea, mlrătă. Firică o luă în brațe și o sărută. „Ce-i cu tine, Firică?” — zîmbi ea. „E bine! — strigă Firică. E grozav!”

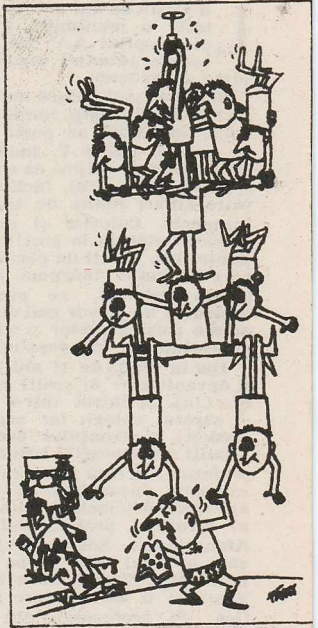
A doua zi, Firică se duse glonț la I.A.L., să achite chiria pe șase luni. „Ați cam rămas în urmă! — îl spuse casierita, în timp ce-i scria chitanța! Dar bine că v-ai hotărît”. „Dacă ai ști dumneata cum m-am hotărît...” — vorbi Firică. „Cum?” „L-am visat pe fostul proprietar!” Casierita izbucni în ris și îi dădu chitanța.

De atunci, Firică nu mai transformă trimestrele în Riesling. Și ce chiria la zi. Acum Firică, dacă mai bea un pahar de Riesling — și n-a renunțat — nu-l mai bea în contul I.A.L.-ului. Îl bea în contul lui. Ieri spunea: „Abia aștept să beau un pelin de mai, că uite, chiar azi am plătit chiria pe aprilie!”

Sadi RUDEANU

UMOR DE PESTE NOTARE

LA CIRC

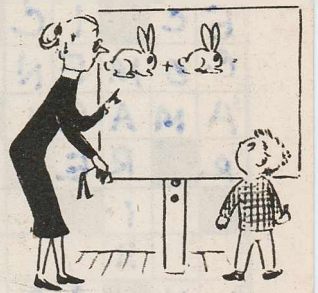
— Maestre, te implorăm să nu strănuți!

Desen de FAUST (din „Ogoniok”)

Fără cuvinte.

Desen de I. CEREPANOV (din „Krokodil”)

— Para cuvinte (Din „Bunte Deutsche Illustrierte”)

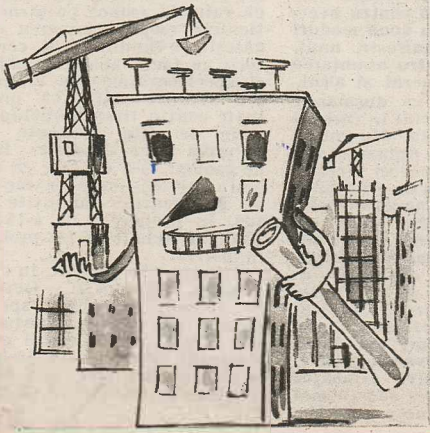
Hamletiană

„A fi sau a nu fi?” e întrebarea pe care Hamlet trist și-o tot puneă cercînd mereu să-i afle dezlegarea, durerea să și-o poată alina.

Eu nu monologhez, căci n-are rost, doar soarta mea n-a fost vreedată tristă fiindcă sînt acel ce n-ar fi fost, acel ce n-ar fi fost, însă există.

Căci m-am născut din vis, din fantezie, din tremăt, din eforturi, din elanuri, din lupta cu netoata inerție, spărgînd tipare, și-nvechite planuri. Și mult mă bucur azi cînd se afirmă că sînt înalt, frumos și elegant ori cînd i-aud pe unii cum confirmă: „Da, blocul ăsta-i foarte impozant!” Căci asta sînt: un bloc din multe sute ce s-au născut din fier, beton, mortar și din economiile făcute de betonist, de vopsitor și de zidar. Căci harnicii constructori, zi de zi, cu mîna pe ciocan ori pe mistrie nu-nțreabă-n van: „A fi sau a nu fi?” ci spun precis și clar: „Da, o să fie!”

Ion ATANASIU ATLAS

CU ȘI FĂRĂ FARD

Vorbînd la un miting, ministrul de război al Germaniei Federale, Strauss, susținea că niciodată nu i-a ieșit din gură vreo minciună.

— Nu știam că Strauss e ventrilog — șopti unul dintre auditori. vecinului său.

— Se spune că v-ai căsătorit cu actuala dv. soție, deoarece a moștenit un milion de dolari de la un unchi.

— E o minciună sfruntată! Aș fi luat-o în căsătorie, indiferent de cine ar fi moștenit milionul.

Bărbierul (către client): Mi se pare că nu vă bărbieresc pentru Intiia oară.

Clientul: Vă înșelați. Cicatricile acestea sînt rezultatul unui accident de automobil.

O doamnă mîloasă, către un copil zdrențăros, care se juca cu o pisică:

— Puștiule, de ce tragi pisica de coadă? Dacă te-ar vedea mama ta, ți-ar spune că nu-i frumos.

— Păi și tătucu', de cînd l-au concedat de la „Ford”, zice că trage mîta de coadă și mămica nu l-a certat niciodată!

DIN UZINE ADUNATE

— Cîți fruntași sînt în brigada voastră?

— Unul singur: Popescu.

— Bine, dar maestrul vostru nu se ocupă de ridicarea funtașilor?

— Ba da. Se ocupă de Popescu. E fi-nul lui.

Un muncitor: Hei, Marinică, unde ți-e gîndul? Iți merge strungul în gol. Asta-i pagubă curată.

Marinică: S-o crezi tu! Pagubă e cînd lucrez în plin.

Muncitorul: Cum adică?

Marinică: Simplu. Atunci ies rebuturi:

INSTANTANEE RURALE

REPARAȚII

Cînd stă în brazdă nemîșcat Tractorul proaspăt reparat, Se cere, bineînțeles, Să fie „dres” cine l-a dres...

LA ÎNSĂMINȚĂRI

Unii cară-n grabă mare Sacii de boabe pe ogoare; Alții cred că fac ispravă Operînd c-un bob... zăbavă...

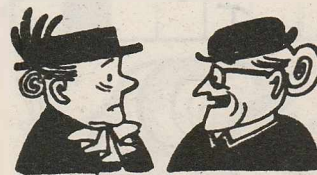
GRAS ȘI SLAB

Ingrășămintul de-a rămas Uilat, oricine se întreabă: Cum vrei să fie-ogorul gras, Cînd agrotehnica e slabă?...

ARĂTURĂ

Și prin birouri, oportună Ar fi o arătură bună, Ca să mai iasă-un pic afară Agronomia sedentară.

I.B.

— De ce ești supărată, vecinico? — Mi-am pierdut căteful. — Și de ce nu dai un anunț? — Ce rost are? Tot nu știe să citească.

ȘI EI SÎNT COPIII NOȘTRI!

La vârsta de doi ani și jumătate, o menințită a făcut din copilul A.V. un triplu infirm, luându-i auzul, vorbirea și vederea.

Și în cea mai adâncă nefericire sînt grade și trepte. Surdo-mutul vede, iar orbul se poate folosi de sunete. Lui A.V. însă boala nu-i lăsase ca mijloc de compensație decât pipăitul, închizindu-l între ziduri înalte de tăcere și întuneric. Culorile și sunetele băteau zadarnic la porțile cunoștinței lui. Lipsit de părinți care să-l fi putut îndruma spre o școală specială, se părea că niciodată nu se vor mai deschide aceste porți slovelor și cifrelor, cunoștințelor și deprinderilor.

Dar la vârsta de 11 ani copilul a devenit elev al școlii speciale din Cluj. A intrat într-o clasă. A căpătat colegi, iar acei eroi modesti ai frontului pedagogic numiți defectologi* i-au devenit profesori. În fața acestora stătea exemplul încurajator și grăitor al științei defectologice sovietice, al biruinței profesorului Ivan Afanasievici Sokoleanski, cel care a făcut din oarba surdo-mută Olga Skorohodova o scriitoare și o cercetătoare științifică. Și profesorii din Cluj, ajutați de cercetătorii Institutului de științe pedagogice, au început lupta.

Sub îndrumarea competentă a profesoarei Florica Sandu, degetele lui A.V. au devenit ochi și urechi. Ele i-au permis să se orienteze în realitatea înconjurătoare. Palma și obrazul au devenit

file pe care profesorii „scriu-lecțiile, conturînd cu degetul semnele alfabetului Braille sau literele mari de tipar. Elevul a învățat să citească foarte repede aceste semne. În același timp, identificînd tot cu degetele poziția organelor vorbirii, a deprins vorbirea orală. Și, astfel, porțile înalte ale întunericului și tăcerii s-au dovedit neputincioase în fața puterii și destoiniciei omenești. Viața a năvălit cuceritoare în mintea și inima lui A.V., spălînd cenușa inerției. A încolțit acolo sămînța cuvintelor. Ele au adus cunoștințe de tot felul, înlesnind saltul de la concret la abstract, dezlătunînd forțata creație a gîndurilor.

Copilul care odinioară stătea ghemuit în temnița lui de întuneric și tăcere, osîndit la o viață vegetativă, stăpînește azi puterile ce stau în slove și cifre. El face compuneri libere și seri „ori, socotelii cu cîte patru operații. Modelează din plastilină imagini din lumea pe care n-o vede dar căreia îi intuiește corect formele și proporțiile. Face perii, leagă cărți. Se mișcă ușor prin realitatea apropiată și lucrurile din jur au început să-l cunoască și să nu-l mai împiedice. El a devenit un om creator, un elev ca alții alții, poate un student mine. Încălzit la soarele umanismului socialist, el a învins întunericul și tăcerea, iar acum se ridică tot mai sus, pe scara cunoștințelor.

Ascultînd comunicarea cercetătorilor Serban Lungu, Florica Sandu și Walter Roth, întitului modest „Date și observații în legătură cu educarea și instruirea unui copil orb surdo-mut“, participanții la a treia sesiune științifică a Institutului de științe pedagogice au înțeles că trăiesc, în fapt, un episod — poate redus ca întindere, dar profund ca semnificație — al simfoniei dragostei și respectului față de om, care, sub îndrumarea partidului, răsună pașnic și triumfal pe toate fronturile socialismului.

Sen ALEXANDRU

* Defectologia — ramură a științei pedagogice care are ca obiect studierea și educarea copiilor orbi, surdo-muți, înapoiși mintal, cu vederea foarte slabă (ambliopi), cu auzul foarte slab (hipoacuzii) sau cu defecte de vorbire (logopați). Defectologia sovietică, socotită astăzi pretutindeni cea mai înaintată din lume, a îmbogățit teoria și practica educației speciale cu numeroase studii deosebit de valoroase, pe baza cărora s-au putut elabora metode de înaltă eficiență tehnică.

Salate de sezon care nu trebuie să fie neglijate

Există din abundență pe plaiurile țării noastre două plante comestibile cu un bogat conținut de substanțe folosite de organismul, dar care, din păcate, au foarte puțini consumatori. Acestea sînt păpădia și măcrișul.

Însuși dicționarul limbii române ne spune că păpădia — plantă erbacee cu frunze lungi, crestate — se mănîncă uneori ca salată. Acest „uneori“ echivalează în practică cu „foarte rareori“ și faptul se explică, desigur, prin necunoașterea calităților nutritive și terapeutice ale plantei.

O analiză chimică sumară a frunzelor și rădăcinii de păpădie arată că acestea conțin numeroase elemente eficiente, printre care: taraxin, inulin, vitamina D, cholin, acid p-oxiphenyl acetic, acid doixyrim, acid tartric, zahăr, ceruș și ulei eteric.

Or, toate acestea, introduse în organismul omului, se completează în acțiunea lor, stimulează funcțiunea pancreasului, a ficatului, a rinichilor, a glandelor salivare și gastrice, a aparatului circulator etc. În special acțiunea de stimulare se exercită asupra ficatului și a vezicii biliare, influențînd prin aceasta întregul proces al metabolismului. Efecte favorabile exercită aceste substanțe și asupra stărilor de artită, reumatism, obezitate, scleroză și afecțiuni ale sîngelui.

Păpădia se poate consuma crudă, sub formă de salată, sau — în cazuri de tratament — sub formă de suc obținut prin presarea frunzelor și a rădăcinilor proaspete. Se ia cîte o lingură de supă din acest suc, în fiecare zi, timp de 3-4 săptămîni.

La rîndul lui, măcrișul (*Rumex acetosa*) conține, pe lângă o mare cantitate de vitamina C, acid oxalic, acid chrysophan, calciu, fier, mangan, phytoosterol, ulei eteric, emodin etc., fiind foarte indicat în combaterea stărilor de anemie, de avitaminoză și de proastă funcționare a intestinului gros.

Se poate consuma sub formă de mîncare (cu carne, cu pește sau cu diferite altele legume), ori preparat ca salată. Amestecul cu păpădia, ca salată, este și mai eficient — pe lângă că diminuează gustul puțin amar al acestora.

Cum, în general, copul omului iese din iarnă mai slab, manifestînd uneori chiar ușoare fenomene de astenie (astenia de primăvară) și cum această stare se datorește în primul rînd cantității scăzute de vitamina C din organism, e foarte indicat ca gospodăria să fiină seama de calitățile curative ale saladelor de păpădie și măcriș și să le folosească, chiar cu riscul de a provoca la început unele gîrăme de nemulțumire la masă.

Cînd se vor obișnui cu gustul lor și cînd vor vedea ce efecte binefăcătoare provoacă, moftrușii vor renunța la schimbătura din nas și vor cere ei înșiși să li se prepare asemenea salate de sezon.

JOSIANA

O RELICVĂ ELENITICĂ DESCOPERITĂ LA POPEȘTI-NOVA

În apropiere de București, satul Popești-Novaci, la puțu numit Nucet, situat un dimb de pe malul drept Argeșului, se găsesc urmele u străvechi așezări getice. Toamna anului 1959 a fost descoperită aici, întimplator, mică aplică de bronz, cu dimensiunile: înălțimea 5,5 cm, lărgimea 4,5 cm, grosimea maximă 1,8 cm. Aplică reprezintă zeitate din panteonul grec este acoperită de o patină verde. Desprinsă de pe panta curbă unui vas de bronz, poate fi încă lărgă, ea se caracterizează printr-un stil propriu al elenistici. Barba e ondulată iar părul în bucle sumar stilizat se revărsă pe umărul stîng ochii expresivi, încadrați sprincenc pronunțate și arcu capul înclinat ușor spre stînga exprimă o frămîntare învăluie într-o tristețe retinută.

Amplele cercetări arheologice de la Popești-Novaci din urmăii șase ani, întreprinse auspiciile Academiei R.P. de către Institutul de arheologie condus de acad. prof. E. C. Durachi, precum și de prof. R. Vulpe, arată că cetatea de pe malul drept al Argeșului era un important centru economic și politic getic, ce posedă un nivel de viață mai ridicat față de alte cetăți dacice. Greșit practicînd un intens comerț hăstinași, aduceau, între altele, mărfuri și vase de bronz, fcare explică proveniența aplicii. În secolul al III-lea î.e.n., ccorespunde unui avînt al cultului dacic — într-o vreme cînd gustorii greci poposeau aici, apoi să se îndrepte, mai departe, pe valea Argeșului, spre Grătea-Muncelului și Podisul Trsilvaniei — regiunile noastre aflau, în ce privește dezvoltatculturi materiale, în epoca II-a a fierului.

Obiectul din fotografie este peste 2.000 de ani vechime, timp ce așezarea există, întreruperi, încă din epoca bronzului, respectiv începutul mileniului al II-lea î.e.n.

C-tin DUMITRESCU
D. REPIDU

COMOARA DIN NISIP

A cum cîțiva ani, un ciu fenomen observat pe țarmul mării Baltice, în regiunea Hildense, atrase atenția unor cercetători germani. Dînfurtuni, se forma pe nisip dungă de culoare închisă, ce întindea, aproape fără întrerupere, pe kilometri în șir. Bănu că valurile aruncă pe țarm țiticulele vreunui minereu ce găsește pe fundul mării, cercetătorii au făcut analize chimice și spectrografice ale nisipului. S-a stabilit astfel că produgă conține titan, zirconiu și serie de alte elemente rare. În urma unei expertize făcute de geologi, s-a conchis că acest nisip prețios — care conține o cantitate minime de aur — poate fi, în proporție de 4-15%, poate și trebuie să fie prelucrat industrial.

Și iată că în prezent, în orașul Rostock din R.D. Germaniei funcționează o fabrică specială pentru prelucrarea acestui nisip strîns de pe malul mării. Produsul obținut prin prelucrare conține 30% fier, 20% bioxid de titan și 4% bioxid de zirconiu.

La întrebările cititorilor

LIMBAJUL PĂSĂRILOR

Tovarășă Clara Veinberg din Tg. Ocna ne cere să scriem despre cîntecul păsărilor, întrebîndu-ne dacă acesta este sau nu un limbaj de înțelegere între ele. Răspundem prin materialul alăturat.

În majoritatea cazurilor, bărbatul cîntă singur în anumite epoci — mai cu seamă de la facerea cuibului pînă la apariția primului pui. Dar chiar în această epocă el nu cîntă toată ziua. La cea mai mare parte din specii, el cîntă înainte și puțin după răsăritul soarelui. Foarte puțini cîntă noaptea și rar sînt înfîlșiți cei care se dedau la manifestări vocale în timpul zilei. Temperatura și umezeala atmosferei joacă un mare rol în poziția păsărilor cîntătoare. O temperatură nu prea ridicată și un cer senin, cu o atmosferă uscată, creează condiții favorabile, în timp ce un cer înorat și un aer umed, dimpotrivă.

Cîntecul păsărilor este determinat de factori psiho-fiziologici. Ca și mamiferele, ele posedă un repertoriu de strigăte care exprimă: foamea, frica, mînia, chemarea, avertismentul etc.

Că prin cîntecul lui masculul își atrage femela e un fapt prea bine cunoscut. Există chiar un raport invers între frumusețea cîntecului și strălucirea penajului. Cei cu pene multicolore dispun de o gamă de strigăte foarte redusă. Aceștia își exercită atracția prin penaj. Dacă însă, la exprimarea anumitor emoții esențiale, sunetele scoase sînt aceleași, în schimb pentru avertisment păsările au două moduri diferite de a se manifesta: unul, foarte laconic, pentru anunțarea pericolului în general și altul, lung, care arată că dușmanul a pătruns pe teritoriul în care își are cuibul. Acesta din urmă pare o adevărată argumentație pentru cel din aceeași specie, care se apropie prea mult de cuib. Ba, mai mult, la acest avertisment dat străinului care s-a apropiat, se asociază și vecinii de teritoriu ai celui amenințat, așa că intrusul e constrins, în cele din urmă, să se depărteze.

Păsările domestice se înțeleg, de asemenea, foarte bine între ele. Unii cercetători au reușit să alcătuiască adevărate dicționare pînă și pentru limbajul găinilor, care nu pot scoate mai mult de două sunete diferite.

Cuvinte încrucisate

1	F	L	O	A	R	E				10	A	N	12	13					
2	L	A	U	D	A	R	O	S			C	I	O	C					
3	E	C	I	C		T						M							
4	C	O	M	E	N	T	A			O	P	I	S	U					
5	A	M	A	R	I		R	A					C	C	A				
6	R	R	E				M	I	R	A	T								
7			I					S											
8			N																
9																			
10											N								
11											L	I	N	I	S	T	I	T	I
12																			

G U R A

ORIZONTAL: 1) Gura-leului — Gura-lupului. 2) E numai gura de el — Gura păsărilor. 3) Seci la mijloc! — Pană — Ciung (reg.). 4) A analiza prin scris, sau prin viu grai — Liste de acte. 5) A intrista — Desfundă gura sticlei — Frunțașă a fotbalului nostru. 6) Notă muzicală în... gura mare — Rămas cu gura căscată — Pronume. 7) Cuci! — Notă muzicală — A se opri. 8) A gurăi — Oraș ardelen. 9) Numeral — Tăran cu „gura mare“ în Divanul Ad-hoc al Moldovei — Gura Humorului. 10) Nu-i pe cerul gurii, ci pe bolta cerului — A i se usca gura. 11) Nu li se aud gurile — Gura Văii. 12) Nici mai mult, nici mai puțin — În unele câșnicii, se aude numai gura ei.

VERTICAL: 1) Îi toacă gura ca o moară hodorigită — A încerca cu gura. 2) Se bat lupii la gura lui — Cîntare. 3) Găină în embrion — Peisaj de la mare — Adigele, pe vremuri. 4) Boare — Zis din gură. 5) A țipa cit te ține gura — Doi care dau concomitent din gură — Cută! 6) Ere! — A scris împreună cu Baranga „Anii negri“. 7) A sări cu gura pe cineva — La război — Curse! 8) Literă grecească — Prăjit — Rasă asiatică. 9) Cu gura căscată — Cui fără cap. 10) Înțepă — Mușcător. 11) Nici o gură de apă — Le merge gura ca o meliță. 12) Jumătate de tonă! — Fractionată. 13) Face gura pungă — Gura Putnei și Gura Beliei.

Moda

ARTA DE A SE ÎMBRĂCA

A fi elegantă, a fi, cum se spune, „bine pusă”, nu implică de loc eluinea unor sume mari pe îmbrăcăminte, ci înseamnă în primul rând a avea gust și spirit de organizare.

O garderobă aleasă cu grijă cuprinde puține veșminte, fiecare cu stil său precis, cumpărat la momentul oportun și care să se poată mbina cu diverse accesorii; la rândul lor, acestea trebuie astfel ndite, ca să poată fi schimbate între ele.

Practice și cu o linie modernă, modelele pe care vi le dăm aici vă ajută să vă completați garderoba pentru începutul de vară.

Vă recomandăm, în primul rând, costumul din două piese (desenul 1, care este o finută elegantă și extrem de practică, putând fi purtat și diverse bluze și pulovere. Pentru acest început de vară, el poate fi cut din balonseide Tomis. Este de preferat ca în alegerea coloritului, țineți seama de culoarea pe care o are haina dv. de ploaie. Dacă e sibil, faceți-l în aceeași culoare și atunci ținuta dv. va câștiga în eșanță. Dacă nu, alegeți o culoare care să se asorteze cu cea a hainei ploaie. Asortați la nuanța tiorului două bluze, una de poplin desenul 2), alta din trico de bumbac, fie uni, fie în dungii (desenul 3) și veți avea astfel un ansamblu care poate fi purtat în mai multe ații și care vă va aduce reale servicii primăvara, vara și toamna.

Pentru a da tiorului o notă mai elegantă, îl vom purta fără bluză, și mai multe șiraguri de mărgelă colorate sau cu un clips prins pe ver. Ținuta va fi completată cu mănuși și pantofi cu tocuri înalte. Simpla rochie de olandă bleumarin sau albastră va căpăta o notă seld, dacă va fi purtată cu un cordon lat și cu o geantă făcută din în dungii colorate diferite (desenul 4). Este bine ca la această rochie aveți și un cordon din materialul ei, în care caz o puteți purta cu rtofi și geantă albă sau roșie.

Rochia cu buline a ajuns să fie considerată aproape o rochie clasică, nu trebuie să lipsească din garderoba nici unei femei. Cu o justă ngă, corsaj simplu și garnitură albă de pichet, ea este rochia ideală ntru începutul de vară, ca și pentru zilele calde dar noroase (desenul 5).

Pliseurile sînt anul acesta foarte la modă. De aceea am ales pentru chia de după-masă, din șantung, un model cu fusta plisată (desenul 6). Corsajul este închis cu nasturi de sidef, care pot fi albi sau vpsii în culoarea materialului. Rochia va căpăta un aer și mai eгант, dacă veți asorta la ea mănuși și pantofi de aceeași culoare sau idă veți purta pe rever o floare de culoarea mănușilor. Accesorii le va întotdeauna o notă veselă și personală îmbrăcămînții.

Modelele pe care vi le dăm pot fi executate întocmai. Este de la ne înțeles însă că — în funcție de necesitățile și de gustul dv. — este modele sînt susceptibile de a suferi mici modificări, pentru putea fi adaptate situației fiecăreia.

De vorbă cu medicul

TRAHEOBRONȘITA ACUTĂ

Traheobronșita acută este o inflamație acută a mucoasei traheobronhice. Cauza ei principală este infecția. Factorii care favorizează îmbolnăvirea sînt: frigul, ingestia de apă foarte rece, curenții de aer care lovesc direct corpul, inhalarea de aer rece direct pe gură, umezeala la picioare. Pe lângă acestea, mai există și cauze predispozante locale, care pot fi: rinita cronică (gutu-raiul cronic), deviația de sept nazal, emfizemul pulmonar, infecții ale faringelui și amigdalelor. Mai predis-pun la îmbolnăvire alcoolis-mul, tabagismul, debili-tatea generală.

tuberculoză pulmonară la-tentă.

Dacă nu se ivesc complica-ții, traheobronșita se rezolvă în 10-12 zile; dar există și recăderi, care dau bolii un caracter cronic.

Tratamentul

Bolnavul trebuie să se ferească de frig sau chiar să nu părăsească odaia, care trebuie încălzită pînă la 20°. El va evita, prin repaus vocal, eforturile respiratorii. Va consuma ceaiuri calde, va face băi calde generale sau chiar numai la picioare. Se pot aplica ventuze sau muștar pe piept. Se vor lua, pentru favorizarea transpi-rației, cite 3-4 aspirine sau piramidoane pe zi. Pentru calmarea tusei uscate din prima fază a bolii, se pot lua, de 3 ori pe zi, cite 15 picături de Tusocalmin în puțină apă, iar în a doua fază, cînd apare expectora-ția, se pot lua 5-6 lingurițe de Sirocol pe zi. Copiilor li se recomandă siropul de pă-tlagină. Dacă expectorația este purulentă, se vor face 5-6 injecții cu Pneumosept, cite una pe zi.

Cum să ne ferim

În timpul iernii, e bine să se facă dezinfecția nasu-lui cu Colargol (1% în apă). Se va face, la specialiști, tratamentul defectelor respi-ratorii ale nasului.

Organismul trebuie obiș-nuit treptat cu frigul. Pen-tru aceasta, se vor face fric-tiuni cu prosoape umeze, trecîndu-se ulterior la băi reci. Aceasta se vor face, bineînțeles, în timpul verii. În cazul cînd există o amig-dalită cronică, ea trebuie operată.

Dr. SILVIU GHEREA

Semnele bolii

De obicei, începutul bolii se caracterizează prin în-fundarea nasului, strănuturi repetate, uscăciune și arsuri în gît, răgușeală și dureri în mijlocul pieptului.

După 2-4 zile apare o tuse uscată, precum și febra. Aceasta este faza așa-zisă de cruditate. De la această fază, boala trece la aceea de coacțiune, cînd tusea devine grasă, umeză; bolnavul ex-pectorează o spută muco-purulentă. După citeva zile, fenomenele se reduc treptat și bolnavul reintră în normal.

Complicații

Prin extinderea procesu-lui acestei boli la bronhiile mici, se ajunge la bronșita capilară, care dă o dispnee (lipsă de aer) foarte accentu-ată. Alte complicații sînt: bronhopneumonia, foarte pe-riculoasă la copii și la bă-trîni, și congestia pulmona-ră, prin extinderea bolii la alveolele pulmonare. Boala aceasta poate activa și o

PEȘTI-PAPAGALI

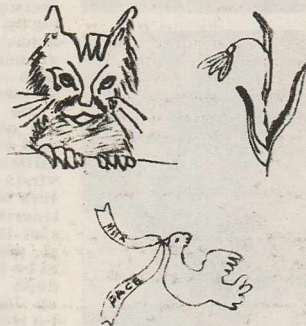
Mările calde găzduiesc o puzderie de pești ce spintecă apele în toate direcțiile, cu corpul lor argintat de solzi. În unele locuri se întîlnesc atît pești ierbivori, cît și car-nivori, pești zburători, pești-flori, pești-licurici și pești-felinare, care brăzdează ca adevărate curcubee adîncimile întunecate ale mărilor.

O specie curioasă, pe lîngă unele stînci abrupte: pești-papagali. Frumusețea lor fără seacă și armonia dulce a culorilor uimesc. Se pare că natura a folosit toate nuan-țele și gradațiile de culori, pentru a da acestor papagali ai mărilor o frumusețe care pune în umbră chiar și varie-tatea de culori a păsărilor din pădurile ecuatoriale.

Deoseori, acești pești-papa-gali stau atîrnați cu capetele în jos, mișcînd alene codițele lor cenușii-liliachii, acoperite cu pete roșiatice și țirite cu o dungă albă. Cu bazele lor groase își ciugulesc, sirguin-țioși, hrana. Din cînd în cînd, unii dintre ei, cu gura plină, rămîn parcă pe gin-duri, mestecînd îndelung.

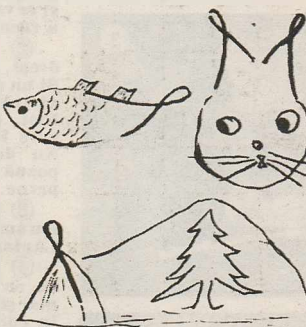
COLȚUL MICULUI DESENATOR

Problema nr. 7

Soluții trimise de Teodorescu Marius Mihail, elev în clasa a IV-a A, Școala medie mixtă nr. 6 „Mihai Viteazu”, Ploiești.

Problema nr. 8

Soluții trimise de Sorin A. Nicodim, elev în clasa I-a B a Școlii nr. 1 din Tg. Ocna.

Au mai trimis soluții izbutite la diferite probleme următorii: Popa Gabriel, București; Ionescu Stefan, Roșiori de Vede; Dragomir Emil, Timișoara; Valentina Ionescu, Ploiești; Scurtu Gabriela, Or. Stalin; Dancu Mihail, Iași; Degaru Mihai, Or. Stalin; Barbu Luca, Tg. Ocna; Szasz Mișu, Sighișoara; Lavinia Zaichici, Timișoara; Poloni Gabriel, București; Nagy Karoly, Vulcan.

DORU PETRESCU — Suceava. Dacă timbrele pe care le colecționați sînt uzate, le puteți lipi în album cu ajutorul șarnierelor. Dacă sînt neuzate, folosiți pentru păstrirea lor clasoarele cu benzi de celofan, fără să le lipiți. Ca să fiți la curent cu toate noutățile ce vă interesează, abonați-vă la revista „Filatelia”, care are redacția în București, str. Biserica Enei nr. 16. La aceeași adresă puteți cere și ultimul catalog al timbrilor românești, precum și seriile de timbre mai vechi, care vă lipsesc.

PROF. ALEX. RAKOCZY — București. Materialul pe care ni-l propuneți e indicat pentru o revistă de specialitate, cum ar fi „Muzica”. Noi nu dispunem de spațiul pe care să-l consacram documentării sau lecțiilor de acordeon. Dacă aveți ceva deosebit din acest domeniu — care să-i intereseze pe toți cititorii noștri — trimiteți-ne, dar nu probleme de tehnică pură sau „cursuri de educație acordeonistică” — cum le numiți dv.

HORIA DINCU — Buzău. Pentru lămuriri în legătură cu școlile de zbor cu și fără motor, adresați-vă comitetului orașe-nesc sau raional al Asociației Voluntare pentru Sprînjirea Apă-rii Patriei (A.V.S.A.P.).

NICOLAE PANĂ — București. Schiul pe apă nu e o disciplină

sportivă recunoscută ca atare în competițiile internaționale. În unele țări au loc, din cînd în cînd, asemenea concursuri. În țările capitaliste ele nu urmăresc însă altceva decît publici-tatea senzațională și umplerea buzunarelor celor care le orga-nizează.

MARILENA IONAȘCU — Focșani. Abuzul de alimente calori-ce nu e cel mai indicat mijloc de combatere a frigului, pentru că — după cum constatați — acesta poate duce la o îngrășare nedo-rită a corpului. Esențialul con-stă în a ști cum să vă îmbrăcați pe timp frigos. Tesăturile prea dese, neputoase, nu sînt recom-andabile în asemenea împre-jurări, pentru că nu țesătura în sine ține cald, ci aerul aflat între firele de lînă sau între două veșminte. E de preferat să purtați două jachete de lînă, în locul unei haine de piele sau al unei canadiene nedublate. Cău-țați, de asemenea, ca și culoarea hainelor să fie închisă, pentru că veșmintele de culoare închisă absorb maximum de căldură.

VAL. COSTĂCHESCU — Iași. Există și avioane mici, nu nu-mai elicoptere. Nu demult, o revistă de specialitate prezenta un avion ale cărui aripi nu au o anvergură mai mare de 5 metri și care poate încăpea într-o sim-plă cameră de locuit. Acest avion liliptan, dispunînd de un motor cu turbină, poate atinge totuși viteza de 500 km pe oră și un plafon de 8.500 de metri. Cît despre motocicletele cu roți mici, acestea prezintă avantajul de a oferi o poziție mai joasă conducătorului și, deci, o stabilitate mai bună, pentru orașele aglomerate, unde trebuie să sto-peai la fiecare pas.

DR. ION PRALEA — Orăștie. Vă mulțumim pentru frumoasele cuvinte cu care apreciați revista noastră. Sugestiile dv. în legă-tură cu tematica rubricii „Colțul fotografului amator” le con-siderăm interesante și ne vom strădui să le facem loc în amî-nita rubrică (de altfel, despre unele din subiectele solicitate, am mai scris).

ÎN ÎNDEPĂRTATA IAKUTIE SOVIETICĂ lucrările de detectare a zăcămintelor de cărbuni sau minereu se fac cu mijloace moderne. Iată-i pe geologii G. Gusev și V. Apol, folosind în acest scop un dispozitiv de radio extrem de sensibil.

WEIMARUL, vechi centru cultural german, numără printre monumentele sale de artă și Teatrul Național. În acest oraș au trăit și creat cei doi titani ai literaturii germane: Goethe și Schiller. Statuia din fața teatrului le imortalizează chipurile.

IMI DAȚI VOIE: REM!

Rem a văzut lumina zilei la Leningrad. Părinții săi, leul Vaska și leoaica Simba, sînt vechi locatari ai parcului zoologic, unde sînt tratați cu cea mai mare grijă și dragoste atît de personalul de serviciu al parcului (medici, îngrijitori, paznici), cît și de admiratori...

Micuțul Rem n-avea mai mult de 7 ore și cîteva minute, în clipa cînd a părăsit cușca părintească, pent u a intra în pensiune la familia Varvarei Șepeleva.

Printre nenumăratele sale preocupări, Institutul de fiziologie „I.P. Pavlov” din Leningrad se interesează și de fiziologia și dezvoltarea reflexelor la fiarele sălbatice. Varvara Șepeleva e unul dintre colaboratorii științifici ai institutului. Puiul de leu i-a fost încredințat pentru a observa și stabili cînd și cum apare pentru prima oară reacția la mirosul de carne.

De educația lui Rem s-a ocupat mai întîi cel mai tînăr membru al familiei Șepelev, Iura, în vîrstă de 14 ani. La școală Iura face parte din cercul tinerilor zoologi și-i sînt tare dragi animalele și păsările. Cîțva timp el l-a hrănit pe micul Rem după un grafic special, cu lapte clad. Pe urmă l-a trecut la grîș cu lapte. Acum...

① Ni se pare nouă, sau...? Nu, nu! A mai crescut Rem! A crescut și se simte tare bine la noi și stăpîni. Colții și ghearele i-au mai crescut și ele parcă, s-au mai ascuțit. Scîncetul de acum o lună și ceva a început să aducă a răcnet...

② De ascultător, ce-i drept, încă e ascultător. Și un ștregăr!... Îi place să tragă lumea de pantaloni, de rochii și să se sule în pat și pe divan. Nu demult a făcut și o poznă: a sfîșiat două perne.

③ Muzică de dans pentru amatorii de hula-hoop. Lăpian, „maestrul” Rem...

④ Îi place să se joace și cu telefonul. Sau... mai știi?!... O fi aflat că în curînd va părăsi ospitaliera familie a Șepelevilor și vrea să dea un telefon la parcul zoologic. Ori, poate, micuților săi prieteni și admiratori din Leningrad:

— Îmi dați voie: Rem! La vară, veniți să mă vedeți în parcul zoologic!...

S. G.

Fotografii de V. GALAKTIONOV

DE LA PLUGUL TRAS DE BIVOLI, la tractor: drumul satului chinez spre o viață nouă. Alături de tractoarele sovietice „Bielarus”, de cele cehoslovace „Zetor” sau de cele poloneze „Ursus”, în China populară lucrează azi și mii de tractoare produse de industria Chinei noi. În fotografia din dreapta: un tractor de fabricație chineză.

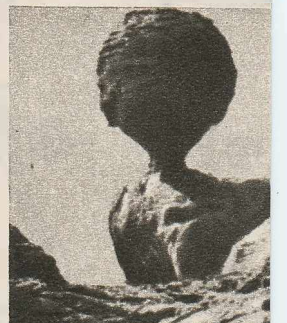
VICTIME ALE „RĂZBOIULUI RECE”. Manevrelor militare ale N.A.T.O., ce se desfășoară frecvent în R.F. Germană, produc nu numai pagube materiale enorme, dar uneori chiar și victime umane. În fotografie: înormîntarea, în orașul Ansbach, a unui din cei 10 țărani uciși în timpul unor recente manevre.

UN OMAGIU ORIGINAL. Helmut Recknagel, cunoscutul schior din R.D. Germană, cîștigător al unei medalii de aur la Olimpiada de la Squaw Valley, a fost obiectul unei originale manifestații de simpatie din partea locuitorilor orașului nord-american Reno. Precedat de un convoi de cow-boys, el a fost purtat pe un măgăruș, pe străzile orașului.

DIN CONURI DE PIN, inginerul sovietic V.F. Koroliov din Moscova confecționează — în orele de odihnă — nenumărate jucării, dintre care reprodusem o bufniță.

VÎNTURILE PUTERNIC din pustiu Sahara au dat acestei stînci forma capului unui om. Descoperirea originală „sculpturii” aparține unui ziarist, pe nume Emil Schultes.

Ultimul răcnet al modei

Să mai spună cineva că în Anglia nu se trăiește pe picior mare!... Spre ilustrare, priviți fotografia alăturată. E ultimul răcnet al modei, în materie de încălțăminte. Nemulțumiți de banalii și plictisitorii pantofi obișnuiți, cîțiva englezi americanizați de-a binelea și-au pus picioarele la contribuție și, în scurtă vreme, au izbutit să le înfrumusețeze... în hălul în care se vede.

Modelul aerodinamic sau „atomic”, precum i se spune acestui nou gen de pantofi, are, pesemne, ca sursă de inspirație linia bombi atomice americane. Dintr-o asemenea „muză”, nici nu putea să iasă ceva mai adecvat.

De altfel, excentricul dandy nu-și face prea multe scrupule. El poartă pur și simplu un pantof numărul... 96, pe un picior numărul 41. Ceea ce confirmă vechea zicală: unde nu-i cap, vai de picioare...

V. R.

VIZITA ÎN R. P. R. A PREȘEDINTELUI REPUBLICII INDONEZIA, DR. SUKARNO

① Pionierii bucureșteni l-au întâmpinat cu bucurie pe înalțul oaspete al țării noastre.

② Președintele Republicii Indonezia, dr. Sukarno, a depus o coroană de flori la Monumentul Eroilor Patriei.

③ În timpul spectacolului de gală de la Teatrul de Operă și Balet al R. P. R.

④ La intrarea în regiunea Ploești, dr. Sukarno a fost primit cu tradiționala pline și sare.

REDACTIA: BUCUREȘTI!
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța Postală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștale și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

**PREȚUL
ABONAMENTELOR:**

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

În cadrul „Cupei Dinamo” la polo, Știința a întrecut duminică, la Floreasca, Clubul sportiv școlar cu 6-3. În fotografie: încă un gol în poarta elevilor...

Partida de fotbal C. C. A. - Rapid, desfășurată duminică pe stadionul „23 August”, a oferit multe momente de emoție suporterilor celor două formații. Iată, în fotografie, unul din aceste momente la poarta Rapidului, când Dungu lămurește o fază periculoasă pentru ceferiști.

SUCCESE DE PRIMĂVARĂ

de AL. MIRODAN

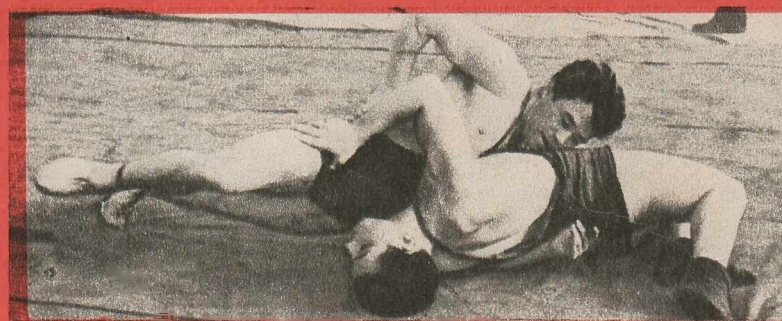
Duminică a fost primăvară.

● La Zagreb jucătorii noștri de tenis de masă au dobândit — oferindu-ne o surpriză plăcută — două titluri europene și câteva de vice-campioni. Ca-n zilele bune... Cine-ar fi așteptat atât de repede renașterea? Am trecut printr-un moment (un an, doi) de criză, au fost frământări și nesiguranță în selecționarea jucătorilor, se părea că nu mai putem nădăjdui la titluri supreme, dar a venit acum primăvara și simțem, iarăși, pe loc de frunte în Europa.

Interesant fenomen: acolo unde s-a născut și cristalizat o tradiție, este firesc și cu puțință ca dificultățile să fie înfrinse și „moștenirea” transmisă, mai departe în timp, urmașilor. Nu se întâmplă așa cu naționala de fotbal a Ungariei? Nu se întâmplă așa cu fotbalul arădean unde clasa lui Petchowski trece organic parcă la tinerii Țirlea sau Pop? La ping-pong Angelica Rozeanu săvârșește sub ochii noștri un proces asemănător izbutind — după o carieră unică în istoria sportului românesc — nu numai să continue a fi excelentă dar, mai cu seamă, să „tragă” după ea — precum maestrul uceniciei — o generație strălucită de tineri. Maria Alexandru, dublă campioană a Europei, Cobîrzan, campion, Radu Negulescu, finalist în foarte dificila probă de simplu și învingător a numeroase glorii, printre care Sido nu este cea de pe urmă, au preluat ștafeta și acum... drum bun!

● La București echipa de tenis de câmp, alcătuită precum la Zagreb din îmbinarea „bătrînului” Gogu Viziru cu tineri promovați stăruitor, a cedat la, ca să zicem așa, extrema limită, în fața echoslovacilor, a căror situație în tenisul european este, după cum se știe, superioară dintotdeauna. Cel mai făgăduitor dintre jucătorii noștri s-a arătat, ea și anul trecut, a fi Ion Țiriac, talent veritabil, adică om cu inspirație și „simț” al mingii. Victoria lui asupra mai experimentatului Korda este un fapt: să-l reținem cu mulțumire și să urăm autorului un sezon bun, adică de muncă și tactică inteligentă, adică modestie.

● În sfârșit, tot la București trei dintre atleții selecționabili pentru Roma — Alexandru Bizim, Lia Manoliu și Maria Diți — au izbutit aruncări la nivel olimpic, cel dintâi din însușirea situându-se, de altfel, printre cei mai buni din lume. Marile speranțe?

În sala Floreasca II, a avut loc duminică un concurs orășenesc de luptă, cu participarea lotului republican. Fotografia reprezintă „preludiul” victoriei lui Diamandinis (Progresul) asupra lui D. Manolache (Dinamo), pe care l-a învins prin tuș.

Meci, meci, dar regulile circulației și bunul obștesc tot ar trebui să fie respectate! →

Fotografii de Romulus SCURTII

FILMELE SĂPTĂMÎNII – FILMELE SĂPTĂMÎNII – FILMELE SĂPTĂMÎNII

„IN IUREȘUL FOCULUI” (foto 1) — film realizat de Studioul „A. Dovjenko” din Kiev — aminteste, sub forma unei sobre povestiri cinematografice, anii construcției socialismului în Uniunea Sovietică, bătălia în care s-a înrolat tineretul comsomolist pentru a da patriei metalul atât de necesar industriei. Nazar Oceret, eroul filmului, reconstituie prin biografia sa istoria a mii și mii de flăcăi care, atrași de uriașul centru industrial din Donbas, au venit aci să învețe cum să devină stăpînii oțelului și ai cărbunelui.

„RĂMI CU NOI” (foto 2) — film turnat de Studioul „Gruzia-film” — relatează cazul (din fericire, foarte rar)

a doi copii care, lipsiți de timpuriu de ocrotirea mamei, sînt abandonati și de tatăl lor, atras mai puternic de pasiunea pentru o femeie egoistă, lipsită de elementare sentimente umane. Copiii aceștia nu rămîn însă singuri. O tinăra sovietică, un om în înțelesul plin al cuvîntului, va veghea asupra destinului lor.

Deosebit de reușiți și spontani sînt — în rolurile celor doi micuți — interpreții Nani Cikoinidze și Miho Baragvili; sinceră, impresionînd prin jocul ei firesc, plin de expresivitate — tinăra actriță gruzină Tifno Titivili.

„BLANA DE VIZON” (foto 3) — realizat de cineștii italieni cu vădite intenții de a face, prin intermediul unei

comedii, o operă critică la adresa moravurilor așa-zisel „lumi bune” — își alege eroii din mediul micilor aluibași italieni. O blană de vizon cîștigată la loterie și un lanț de întâmplări îngăduite — pentru cîteva zile — accesul unui modest cuplu de tineri italieni din zilele noastre într-o societate care le este complet străină. Revelația e brutală. Cel doi eroi vor prefera traiul lor modest și plin de lipsuri, moșterii morale profesate de înalta societate.

Filmul — bine lucrat, în maniera comediei spumoase, plin de vervă, dar din care răzbat cu putere accentele tragice — lasă un sentiment amar. Căci se mulțumește doar să demaște o

seamă de realități sociale, fără a da nici o soluție împotriva lor. Totul rămîne, de fapt, ca la început.

„MEXICAN CÎNTĂ” (foto 4) — noul film mexican ce rulează în această săptămînă pe ecranele Capitalei — aduce cu el un subiect de operetă scaldat cu bogăție în muzică, costume atrăgătoare, pitoresc și autentic. Am dori însă să auzim — în filme — muzica mexicană și altfel decît prin intermediul unor drame sentimentale al căror epilog putea fi prezis de la începutul filmului. Ne amintim cu nostalgie de filme într-adevăr reprezentative pentru această țară: „Fata mexicană”, „Rio Escondido”, „Maclovía”. Și le ducem dorul.

